

[Første næstformand]

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indgreb mod skatte- og afgiftsunddragelse gennem oprettelse af private fonds. («Den døde hånd») [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 15. Fremsat 12/10 78).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne nr. 7–12 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

7) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af skattefradragets retten for livsforsikringer m. v. (3.000 kr.s fradraget) [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 16. Fremsat 12/10 78).

8) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af skattefritagelse for såkaldte kapitalpensioner [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 17. Fremsat 12/10 78).

9) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indberetningspligt vedrørende valutatransaktioner [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 18. Fremsat 12/10 78).

10) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om opsigelse af dobbeltbeskatningsaftaler med lande, der bevidst fungerer som skattely for udenlandske spekulanter [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 19. Fremsat 12/10 78).

11) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om fuld offentlighed vedrørende økonomisk kriminalitet i form af skatteunddragelse [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 20. Fremsat 12/10 78).

12) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om effektivisering af skatteligningen af forbundne selskaber m. v. [af Wilhjelm (VS) og Waldorff (VS)].

(Beslutningsforslag nr. B 21. Fremsat 12/10 78).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg skal knytte nogle bemærkninger til den række af beslutningsforslag fra venstre-socialisterne, som her er til første behandling.

Beslutningsforslag nr. B 15 drejer sig om skatte- og afgiftsunddragelser gennem oprettelse af private fonds. Fondene betegnes med det makabre udtryk »Den døde hånd«. Der er her tale om uændret genfremsættelse af et tidligere forslag. Da forslagene sidst var fremme, oplyste min forgænger, at regeringen har nedsat et udvalg, der skal overveje behovet og mulighederne for en lovmæssig regulering af fonds, legater, stiftelser og lignende selvejende institutioner. Når udvalget har afsluttet sine overvejelser, vil regeringen tage spørgsmålet op til vurdering. Jeg kan derfor ikke gå ind for det nu foreliggende beslutningsforslag.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Beslutningsforslag nr. B 16 og B 17 drejer sig om regler i pensionsbeskatningsloven. Forslaget går ud på, at 3.000 kr.s fradraget for præmier og indskud til livsforsikringer m. v. skal afskaffes, og at skattebegunstigelser for kapitalpensionsordninger skal ophæves. Min forgængers planer herom var led i en samlet fradragssanering og kan ikke bedømmes løserevet fra denne sammenhæng. Regeringen er således ikke indstillet på at gennemføre de ændringer, der slås til lyd for i disse beslutningsforslag.

Beslutningsforslag nr. B 18 går ud på, at Nationalbanken løbende skal underrette skattemyndighederne om de tilladelser, Nationalbanken giver i henhold til valutabestemmelserne. Jeg kan oplyse, at Nationalbanken ligesom en række andre institutioner har pligt til at give skattemyndighederne alle de oplysninger, der kan tjene dem til vejledning ved udførelsen af deres hverv; for så vidt angår ikke-navngivne skatteydere gælder oplysningspligten dog kun, hvis ligningsrådet bestemmer det, og ligningsrådet har ikke bestemt noget sådant for Nationalbankens vedkommende. Derimod har Nationalbanken pligt til at give oplysninger om navngivne personers og virksomheders valutatransaktioner, og det er da også sket i adskillige tilfælde. De regler, jeg her har omtalt, findes i skattekontrollovens § 8 D. Jeg mener ikke, der er behov for at udvide Nationalbankens oplysningspligt, som det er foreslået i det foreliggende forslag. Problemet vedrører kun en ret begrænset kreds af skatteydere, som i vidt omfang må kunne udpeges af de lokale ligningsmyndigheder, sådan at de oplysninger kan fås efter reglerne om navngivne skatteydere.

Forslag nr. B 19 drejer sig om Danmarks dobbeltbeskatningsaftaler med andre lande. Baggrunden for, at vi har indgået dobbeltbeskatningsaftale med ca. 35 lande, er jo et ønske om, at danske skatteydere ikke udsættes for en tyngende dobbeltbeskatning. Når vi indgår en dobbeltbeskatningsaftale, undgås det, at Danmark skal give en ensidig lempelse efter ligningslovens § 33. Vi har ikke aftale med lande, der bevidst virker som skattely, og jeg mener ikke, at der er basis for at opsigte nogen af de gældende overenskomster, sådan som det her foreslås.

Jeg kan se af bemærkningerne, at forslagsstillerne også interesserer sig for de aftaler,

Danmark har indgået om gensidig bistand ved inddrivelse af skatter. Vi har bl. a. aftaler herom med de nordiske lande, Vesttyskland, Belgien, Holland og Frankrig. Hvor vi ikke har en bistandsaftale, kan inddrivelse normalt ske ved udenrigsministeriets hjælp. Det gælder dog ikke Schweiz, hvor de danske skattemyndigheder kun kan sende en rent informativ meddelelse til vedkommende skatterestant. Dette er udtryk for en holdning, som Schweiz har indtaget over for alle lande, og Danmark er ikke ensidigt i stand til at ændre dette.

Regeringen er i høj grad interesseret i at modvirke enhver form for skatteunddragelser, men opsigelse af vores dobbeltbeskatningsoverenskomster vil ikke tjene dette formål. Jeg må derfor tage afstand fra forslaget.

Forslag nr. B 20 drejer sig om de tilfælde, hvor en sag om overtrædelse af skattelovgivningen afgøres administrativt, altså uden at sagen kommer for en domstol. Forslagsstillerne går ind for, at offentligheden skal have adgang til oplysninger om sådanne sager. Efter skattekontrollovens § 20 kan sager om urigtige selvangivelser afgøres med en administrativ bøvedtagelse, såfremt ligningsrådet skønner, at den pågældende skatteyder ikke ville få højere straf end bøde, hvis sagen skulle afgøres i retten. Reglen praktiseres normalt sådan, at sagen altid indbringes for retten, hvis skatteunddragelsen er forsætlig og den undtagne statsskat overstiger 15.000 kr. Her går ligningsrådet altså normalt ikke med til en administrativ afgørelse. Har skatteyderen kun udvist grov uagtsomhed, afgøres sagen normalt administrativt i alle tilfælde, hvor ligningsrådet skønner, at der højst kunne idømmes en bøde – 15.000 kr.s grænsen praktiseres altså ikke her. Hvis det i en sag om grov uagtsomhed skønnes, at der kan blive tale om frihedsstraf, går sagen til domstolene.

Når sagen afgøres med en administrativ bøvedtagelse, har skattemyndighederne tavshedspligt efter statsskatteovens § 44. Jeg går ud fra, at det er denne tavshedspligt, forslagsstillerne ønsker ophævet. Vi har tidligere haft en ordning, hvorefter afgørelsen i visse af de administrativt afgjorte sager skulle offentliggøres i Statstidende, og det var overladt til ligningsrådet at bestemme, i hvilke sager det skulle ske. Ordningen gav imidlertid anledning til berettiget kritik, og den blev

[Ministeren for skatter og afgifter]

ophævet i folketingssamlingen 1956-57. Jeg kan ikke gå ind for, at vi igen skulle indføre en ordning af denne art.

Forslag nr. B 21 går ud på, at skatteligningen i visse tilfælde automatisk skal overdrages til en overkommunal ligningsinstans. Det skal gælde, når forbundne selskaber er hjemmehørende i forskellige kommuner, samt når hovedaktionæren i et selskab er hjemmehørende i en anden kommune end selskabet. På dette område har statsskattedirektoratet udarbejdet et nyt oplysningssystem, som første gang vil blive anvendt ved ligningen for indkomståret 1978. Systemet går ud på, at kommunerne indsamler oplysninger om hovedaktionærforhold og koncernsammenhæng, og disse oplysninger indarbejdes i det eksisterende maskinelle ligningssystem. Jeg kan nævne, at min forgænger har orienteret folketingets erhvervsudvalg om dette i forbindelse med den bevarelse, der omtales i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Lad mig nævne endnu en ting, som fra og med indkomståret 1978 vil stille disse problemer i et nyt lys. Skattestyrelseslovens § 14, stk. 2, sidste punkt, bestemmer, at skattedirektoratet når som helst kan udtage selvangivelser til gennemgang og eventuel forelæggelse for amtsligningsrådet eller ligningsrådet. Det er netop meningen, at denne regel bl. a. skal anvendes i tilfælde af den art, som beslutningsforslagene drejer sig om.

Før vi tager stilling til, om der er brug for yderligere foranstaltninger, synes jeg det må være fornuftigt at vente, til vi har set resultaterne af de foranstaltninger, jeg her har omtalt.

Møller Andersen (S):

Venstresocialisterne prøver jo ved de forslag, der er til behandling i dag, sammen med 4 beslutningsforslag, som vi har behandlet tidligere i samlingsen, at gennemføre en mindre skattereform. Jeg vil gerne i forbindelse med talen om skattereform understrege, at også socialdemokratiet ønsker en ændring af den bestående skattelovgivning. Den tidligere socialdemokratiske mindretalsregering fremlagde i sin skattereformredegørelse som mål for en reform en mere rimelig fordeling af de samlede skattebyrder og et forenklet skattesystem, bl. a. opnåeligt gennem en sanering af de bestående fradrag. Denne rede-

gørelses reformtanker er fortsat socialdemokratiets skattepolitiske målsætning.

I forbindelse med de enkeltheder, som er fremme i VS' beslutningsforslag, vil jeg godt have lov til at sige, at den tidligere socialdemokratiske skatte- og afgiftsminister Jens Kampmann som bekendt nedsatte et udvalg, der skulle undersøge behov og muligheder for en lovmæssig regulering af fondene, således at misbrug i forbindelse med oprettelse af fonds kunne undgås. Dette udvalg har som bekendt endnu ikke afsluttet sit arbejde, og vi synes, det må være rimeligt at afvente udvalgsarbejdets resultat, før der tages eventuelle initiativer på området.

Ophævelse af 3.000 kr.s reglen og spørgsmålet om ophævelse af retten til at fratække beløb til kapitalpension må ses som et led i en samlet saneringsreform af fradragene. Men jeg vil godt i den forbindelse have lov til at understrege, at socialdemokratiet ser med meget lidt sympati på de fradrag, som kan udnyttes med størst mulig effekt af de største indkomster i landet. Jeg synes, de sidste dages oplysninger fra Danmarks Statistik på området gør den sympati, man kan have for fradrag af denne karakter, endnu mindre.

For så vidt angår beslutningsforslaget om Nationalbanken har de lokale skattemyndigheder jo mulighed for via navnereglen at skaffe sig de ønskede oplysninger; den mulighed bør man benytte sig af. Det er klart, at socialdemokratiet ønsker at hindre, at borgere skaffer sig skattely ved flugt til områder, hvor diskretionshensyn spiller en meget afgørende rolle. Vi er imidlertid af den opfattelse, at VS-forslaget på dette område, altså ophævelsen af dobbeltbeskatningsaftalerne, ikke fremmer det formål, som er tilsigtet fra forslagsstillerne eller fra andre.

Med hensyn til spørgsmålet om den såkaldte økonomiske kriminalitet, der skal skjules eller ikke skjules, er det klart, at socialdemokratiet heller ikke ønsker skjulning på området. Efter de oplysninger, som skatte- og afgiftsministeren nys har afgivet, hvorefter forsættelige skatteunddragelser afgøres ved retten og det samme er gældende i tilfælde, hvor grov uagtsomhed kan komme på tale, synes der ikke at være baggrund for en vedtagelse af VS-forslaget på området.

Skattestyrelsesloven giver jo skattedirektoratet mulighed for at lade selvangivelser udtage til behandling i ligningsrådet eller i

[Møller Andersen]

amtsligningsrådet, og dette sammenholdt med det nye oplysningssystem, som skatteministeren har nævnt, skulle gøre det lettere at komme også vanskeligt gennemskuelige skattesager til livs.

På denne baggrund kan socialdemokratiet ikke medvirke til, at beslutningsforslagene vedtages.

Glistrup (FP):

Sprogligt er det en lise at arbejde med de 7 forslag fra venstresocialisterne. Her udtrykkes på et klart og tydeligt dansk med en konsekvens og sammenhæng i tankegangen, hvad det i grunden er partiet ønsker indført – altså helt modsat når vi til hverdag skal sidde og tumle med forslagene fra regeringen, hvad enten det er på skatteområdet eller på andre områder, hvor man jo må bruge en væsentlig del af sin arbejdskraft til at dechifrere, hvad det er for noget mærkeligt noget, der står. Den opfattelse, at sproget er til for at skjule, hvad man i grunden mener, i nogle mere eller mindre uforståelige udsagn, er altså ikke noget, som venstresocialisterne er faldet for, og det skal venstresocialisterne selvfølgelig have ros for.

Teknisk kan man drøfte, om ikke venstresocialisterne, når man har så klare intentioner og så fast udtrykker det, i stedet for at gå omvejen ad beslutningsforslag skulle være gået direkte på og have udmøntet det i lovforslag. Beslutningsforslag er vel for den bløde mellemvares partier som kristeligt folkeparti og det radikale venstre og centrumdemokraterne og sådan nogle. Jeg synes ærlig talt ikke rigtig, at venstresocialisterne kan være bekendt at forfalde til at bruge beslutningsformen, men det er selvfølgelig en teknisk detalje, som knap nok ænses uden for dette hus.

Når man vender sig til indholdet, er det ganske klart og åbenbart således, at fremskridtspartiet går imod de forslag, som er fremsat fra venstresocialisternes side. Vi har da været længe nok i dette hus til, at vi har mistet sommerfuglestøvet, og vi ved, at det vil blive udlagt, som om vi bare vil gå kapitalistspekulanternes ækle ærinde, og at det er det, der er baggrunden for vor stillingtagen. Det kan jeg lige så godt starte med at demtere. Det er det ikke. Der er ikke i dag – sådan som dengang venstresocialisternes bi-

bel blev skrevet – nogen afgørende modsætning mellem arbejdsgivere og arbejdere. På disse områder løber arbejdsgivernes og arbejderne interesser fuldstændig parallelt. De er interesseret i, at pengene kommer til at arbejde mest givtigt, mest fri for snagen fra statsmyndigheders side, i det private erhvervsliv, sådan at pengene på den måde kan være med til at etablere højere levestandard i form af lavere forbrugerpriser, og så vi når frem til, at der bliver brug for flere arbejdspladser, fordi man har investeret fornuftigt dér, hvor man kan producere bedst.

Hele dette forældede livssyn, som ligger bag ved venstresocialisternes opfattelse, at vi bare skal se at få ansat nogle flere embedsmænd til at rende rundt og snage noget mere i de private virksomhedsejeres forskellige dispositioner, er et fejlsyn, som, om det ikke gik i graven med Karl Marx eller med sidste århundrede, i hvert tilfælde afgørende er gået i graven for adskillige år siden. I den henseende fortjener venstresocialisternes forslag bestemt ikke ros.

Når vi fra fremskridtspartiets side går imod venstresocialisterne på det område, der her er tale om, så er det ikke, fordi vi vil indrulleres i denne ligegyldige, forældede, for længst afdøde klassekamp, som venstresocialisterne taler så meget om, men så er det simpelt hen på baggrund af den gamle problemstilling, som allerbedst er blevet fremstillet i diskussionen imellem dr. Relling og Gregers Werle, der kommer med den ideale fordring og tror, at man virkelig kan løse problemerne ved at give nogle regler, der ser tilforladelige ud på et stykke papir. Vi har i fremskridtspartiet for længst gennemskuet indkomstkatten; indkomstkatten har passeret det trin, hvor det er muligt at forbedre den ved at lappe på den, som man vil fra venstresocialisternes side med disse forslag. Vi optræder som dr. Relling, der totalt afviser denne livsløgn, som man fra venstresocialisterne bygger disse forslag på, den ideale fordring. Vildanden er så vingeskudt, og indkomstkatten er så gennemført nedbrudt, at det ikke kan nytte noget at tro, at man ved at lave disse broderinger på den kan opnå at få indkomstkatten til at fungere bedre. Indkomstkatten skal væk.

Lov er lov, og lov skal brydes. Det er det, som er fremskridtspartiets holdning på indkomstkattens område. Loven skal brydes,

[Glistrup]

ikke ved at man gennemfører forslag som de 7, venstresocialisterne her fremsætter, men ved at vi gennemfører forslagene om ophævelse af indkomstskatten så hurtigt, som det nu engang er praktisk muligt. Som det vil være medlemmerne bekendt, mener vi for fremskridtspartiets vedkommende, at indkomstskatten kan ophæves over en 7-årig periode. Det er den vej, vi skal styre lige på.

Vi skal ikke fremture i disse livsløgne, som er basis for venstresocialisternes analyse og baggrund for de af venstresocialisterne her fremsatte forslag. De vil direkte virke til, at der bliver færre produktive arbejdspladser.

Det har jeg allerede tidligere haft lejlighed til at analysere her fra denne talerstol, for så vidt angår det første af venstresocialisternes 7 forslag, som jo er en genfremsættelse af det, vi diskuterede i forrige samling. Jeg skal her henvise til, hvad jeg sagde i forbindelse med behandlingen af forslaget om fonds den 18. april sidste år. Det står i Folketingstidende 1977-78, sp. 8793-8796, 8823-8825 og 8831. Fremskridtspartiet fastholder, at forslaget om fonds, hvor ideelt det så end måtte være tænkt, ude i det praktiske liv vil være med til at forøge antallet af arbejdsløse, være med til at forøge den sociale nød. Vi skal ikke lukke erhvervslivets åndehuller i den ismasse, som dækker os i form af indkomstskattelovgivningen. Vi skal fjerne isen. Vi skal ikke stoppe åndehullerne til, således at man overhovedet ikke fra erhvervsvirksomhedernes side kan disponere i samfundets, i de socialt svage menneskers interesse. Derfor må vi også ved denne lejlighed afvise forslaget om fonds.

For så vidt angår forslaget om, at man skal bruge valutareglerne til at udbygge skattekontrollen, så er forholdet jo det, at disse valutaadministrationsregler blev til i en helt anden tid; efter at England gik fra guldet tilbage i 1930'erne, begyndte man i Nationalbanken at opbygge disse enorme valutaadministrationskontorer, som så i 1940'erne under krigs- og besættelsessituationen yderligere blev udbygget. I valutanoedsituationen, som vi havde efter krigen, hvor nuværende nationalbankdirektør Hoffmeyer skrev doktor-disputats om dollarmangelen osv., blev det ting uddybet. Men nu om dage, hvor vi er kommet ind i den frie samhandel mellem nationerne både i og uden for De europæiske Fællesskaber, skal vi ikke ligge under

for, at de mennesker, der altså blev ansat i 1930'erne og 1940'erne og nu har fået kontorchefstatus derovre i Nationalbanken, gerne skal have så og så mange fuldmægtige og sekretærer og andre under sig, hvorfor vi skal udvide opgaverne. Den skal simpelt hen væk, al den valutaadministration derovre. Venstresocialisterne påpeger helt rigtigt, at den ikke gør nogen som helst gavn i dag, fordi man efter EF-regulativerne i langt de fleste tilfælde er pligtig at give de tilladelser, der søges om, men konsekvensen er ikke, at man så skal fylde noget arbejde over på de bureaukraters skriveborde, sådan som venstresocialisterne vil, ved at man skal til at sidde og genere dygtige forretningsfolk med, at skattevæsenet yderligere skal til at snage i deres internationale dispositioner, nej, konsekvensen er, at vi skal fjerne Nationalbankens valutabevillingskontor helt og aldeles og to-talt, således som fremskridtspartiet har haft lejlighed til nærmere at udvikle ved tidligere lejligheder. Jeg skal særlig henvise til Folketingstidende fra sidste samling, altså 1977-78, sp. 12895-12897.

Et andet af de markante træk i venstresocialisternes forslag er det, som drejer sig om hele forsikringsfradragssjungen, pensionsbeskatningsfradragene o. lign. Det er da højst sandsynligt, at vore forgængere greb galt i 1922, dengang de fandt på at introducere i skattelovgivningen, at man dér skulle beskæftige sig med særlig at fremme forsikringsmæssige dispositioner, men den fejl er altså begået for nu snart to generationer siden, og forholdet på nuværende tidspunkt er det, at det ikke kan nytte noget at tro, at man ved at lappe på disse pensionsskatte-regler, disse forsikringskatte-regler, vil kunne opnå, at vi kan få rimeligere og bedre tilstande. Det har været forsøgt mangfoldige gange, og man har væltet det ene sæt nye og komplicerede regler efter det andet ud over forsikringsbranchen. Det er bestemt ikke hensigtsmæssigt at gøre det på den måde, for det bevirker, at policeskrivning og assurandørakquisitioner og andre aktiviteter pludselig skal til at laves om. Masser af familier har faktisk opbygget deres tilværelse og deres mål frem mod alderdomsforsørgelsen, om de vil bo i lejet lejlighed eller i parcelhus eller noget lignende, alt efter om de har kunnet sikre sig med de og de bestemte økonomiske konsekvenser en lang og varende pensionsordning.

[Glistrup]

Det er jo en livsdisposition for mange familier, at man går ind i den slags ordninger, og derfor skal vi ikke i folketinget rende rundt og lave om på, de regler i tide og utide. Lad nu de forsikringskatteregler, som vi har, disse pensionsskatteregler, som vi har, med alle deres ufuldkommenheder blive stående i de år, som vi endnu har tilbage med indkomstskatten.

Der er noget meget sundt i at sammenligne skattelovgivning med en gammel madras. Man ligger bedst på madrassen, sådan som den nu har tilpasset sig legemets form, og som man altså har vænnet sig til. Nu har man disse 3.000 kr.s regler og 15. pct.s regler, og hvad det ellers er, venstresocialisterne går til felttog imod. Lad os så lade være med at lave en ny madras, som kradser og bliver hårdere og mere brutal at ligge på, og som også vil give nogle ulemper. Den madras, vi har, kan sagtens holde den tid ud, som vi har tilbage af indkomstskattens levetid, for det er forhåbentlig ikke ret mange år, vi fortsat skal trækkes med indkomstskatten.

Derfor er svaret på venstresocialisternes problemer ikke de syv beslutningsforslag, der foreligger, men at slutte op om kampen om total udelukkelse af indkomstskatten. Slut op om Gunnar Myrdahl, Steen Leth Jeppesen, for at tage venstrekandidaten fra Skanderborgkredsen, eller Thorlund Jepsen for at tage den radikale bagmand for skattepolitik, og hvem vi ellers har. Slut op om deres brigade og vær med til at afskaffe indkomstskatten, sådan som i hvert fald to partier i folketinget vil, og lad være med at gå ud på de vildmænd, som venstresocialisternes forslag ret beset er.

Ellemann-Jensen (V):

Det var en interessant tilståelse, der undslap hr. Glistrup midt i hans litterære digression: lov er lov, og løv skal brydes; det skulle være fremskridtspartiets grundlag. Det viser, hvem der er det virkelig revolutionære parti her i salen. Det er ikke venstresocialisterne, det er fremskridtspartiet, hvor venstresocialisterne, med de forslag vi skal behandle her i dag, fungerer smukt inden for det etablerede samfunds rammer, hvor de ligesom også hylder grundsætningen »med lov skal land bygges«, som jo er noget helt andet end det, hr. Glistrup bygger sin aktivi-

tet på. Det skal venstresocialisterne ikke have utak for. Noget helt andet er så, om vi kan være enige i de forslag, venstresocialisterne er kommet frem med, og om vi vil kunne tage forslagernes ordlyd for deres pålydende.

VS præsenterer selv den række af forslag, vi behandler her i dag, som en fortsættelse af VS' arbejde på at gribe ind over for skattefiduser og rydde op i fradragsjunglen. Det er jo en såre fortjenstfuld målsætning, men VS har bare ikke rigtig kunnet stå for fristelsen til at lade andre og mere politisk prægede målsætninger smutte med i bunken. Derfor må vi i venstre være temmelig kølige over for flere af beslutningsforslagene, selv om vi naturligvis også gerne grundlæggende ville gribe ind over for skattefiduser, hvor sådanne måtte eksistere.

For nu først at tage forslaget om indgreb over for private fonds, så er det jo en genfremsættelse. Ærligt talt, hvorfor skal venstresocialisterne besværliggøre lovgivningsapparatet med at genfremsætte dette forslag, hvor man fra sidste behandling udmærket kender det store flertals holdning til sagen, nemlig at folketinget bør afvente det udvalgsarbejde, der er i gang? Det er ikke særlig hensigtsmæssigt at komme igen så hurtigt med den slags forslag, og vores svar er, det samme som sidste gang: vi vil vente og se, hvad dette udvalg kommer med.

Så foreslår man indgreb over for de forskellige skattebegünstigede pensionsformer. Det forslag kan vi ikke gå ind for. Vi finder ikke, at tiden er inde til at modarbejde den private opsparing. For så vidt angår de særlige fradragsmuligheder for kapitalpensioner, synes forslagsstillerne fuldstændig at have overset, at de udbetalinger, der til sin tid sker i forbindelse med sådanne pensionsordninger, er skattepligtige; det har man ikke ulejligt sig med at nævne i bemærkningerne.

Endvidere er der forslaget om udvidet oplysningspligt vedrørende valutatransaktioner. Her kan vi ikke se at venstresocialisterne påviser noget som helst behov for at udvide de gældende regler, som forslagsstillerne kan søge nærmere oplysninger om i skattekontrollovens § 8 D.

VS vil have ophævet dobbeltbeskatningsaftaler med lande, der fungerer som skattely. Sådanne aftaler eksisterer imidlertid ikke, får vi at vide her i dag. De ca. 35 dobbeltbeskatningsaftaler, som Danmark har, er blevet til

[Ellemann-Jensen]

for dels at undgå urimelig dobbeltbeskatning, dels for at undgå at Danmark kommer i den situation at skulle give en ensidig lempelse, og det kan forslagsstillerne, hvis de er interesserede, søge oplysning om i ligningslovens § 33.

Videre vil VS have fuld offentlighed vedrørende økonomisk kriminalitet i form af skatteunddragelse, og man taler om klassejustits i sin beskrivelse af det eksisterende system. Men sådan som ligningsrådet praktiserer skattekontrollovens § 20, synes for os at se forslagsstillernes ønske at være opfyldt i rimelig grad allerede i dag. Vi finder det ikke rimeligt at ophæve den tavshedspligt, der knytter sig til administrative afgørelser af en vis størrelsesorden; det er vanskeligt at se, hvad positivt der skulle komme ud af det.

Endelig foreslår VS en ordning, hvorefter ligningen af forbundne selskaber med forskellig hjemstedskommune bliver overdraget en overkommunal ligningsinstans. Men som ministeren har oplyst her for lidt siden, har statsskattedirektoratet etableret et nyt oplysningssystem. Det er for øvrigt også tidligere blevet meddelt folketingets erhvervsudvalg, hvor venstresocialisterne også sidder og modtager den slags bilag. Dette nye oplysningssystem sigter netop på at sikre sådan en sagsbehandling, som venstresocialisterne er inde på.

Det er tydeligvis et gennemgående træk ved venstresocialisternes forslag, at man ikke har sat sig ordentligt ind i de systemer, der enten kører eller er i færd med at blive indkørt. Så kan man kun gisne om, hvad formålet egentlig er med den stribe af beslutningsforslag, vi er blevet præsenteret for her. For mig at se er venstresocialisterne først og fremmest ude på at sprede mistillid til skatte-systemet og dermed naturligvis til det samfundssystem, vi fungerer under i det hele taget.

Vist er der mange ting i skatteystemet, som man kan ærgre sig over. Der er mange ting, man ville lave anderledes, hvis man var i den heldige situation, at man kunne begynde på en frisk og bygge et skatteystem op forfra. Men systemet, som det fungerer i dag, har ikke de voldsomme unddragelsesmuligheder, som venstresocialisterne og andre søger at fremmane et billede af.

Kallesøe (KF):

Jeg afslører næppe nogen stor hemmelighed ved at sige, at det konservative folkeparti ikke vil medvirke til at fremme beslutningsforslagene B 15-B 21, som VS her har fremsat.

Det første forslag har tidligere været fremsat, i marts 1978. Den fremstilling, som hr. Wilhjelm giver af spørgsmålet om fonds, selvejende institutioner, legater og stiftelser, mener jeg er ganske misvisende. Den, der har oprettet en fond, forærer jo sin kapital til fonden. Han ejer den ikke mere og skal selvfølgelig heller ikke betale skat af dens formue. Når man ikke får noget formueafkast, skal man selvfølgelig heller ikke betale skat af en indtægt, man ikke har, men de, der har fået udbetalt midler fra fonds, skal naturligvis betale skat af disse midler. Det ville være forkert at gå i en retning, som er i strid med moderne skattelovgivning på andre områder, nemlig at lave dobbeltbeskatning.

Fonds, der driver erhvervsvirksomheder, betaler i øvrigt skat på ganske normal måde. Motivet for oprettelse af fonds er ikke at omgå skattelovgivningen. Den fremstilling, som hr. Wilhjelm giver af dette spørgsmål, er helt misvisende og forfejlet og tjener kun til at vildlede, til at så tvivl om og undergrave det samfund, vi lever i. Dette forslag vil vi gøre alt for at forhindre, for det har efter konservativ opfattelse intet med ordentlig skattelovgivning at gøre.

Alle de bemærkninger, som ledsager forslaget, er et angreb på advokater, der på fuldt legal vis rådgiver deres klienter ud fra de skattebestemmelser, som dette folketing har vedtaget. At tale om fiduser er helt i strid med kendsgerningerne; det er slagord af værste skuffe.

Det turde være overflodigt at sige, at det konservative folkeparti ikke på nogen måde vil medvirke til, at der sker skatteunddragelser; det har hele det konservative folkepartis gerning vist at vi ikke vil medvirke til. Men det er jo heller ikke det, som dette forslag drejer sig om; det drejer sig om noget ganske andet: det drejer sig om at nedbryde, som det også blev sagt før, tilliden til skattesystemet. Der er naturligvis fejl i dette system, men det er ikke de fejl, VS påpeger.

Når den socialdemokratiske ordfører, hr. Møller Andersen, nævner forskellen i bruttoindtægten og den skattepligtige indtægt fra Danmarks Statistik, vil jeg sige, at det efter

[Kallesøe]

konservativ opfattelse snarere er udtryk for, at selve bruttoindtægten ikke er et udtryk for den egentlige skatteevne hos borgerne.

Om de andre forslag vil jeg kort sige, at da det konservative folkeparti går ind for en privat opsparing, kan vi naturligvis ikke gå ind for at fjerne reglen med de 3.000 kr.s fradrag. Vi vil tværtimod have dette fradrag forøget ganske væsentligt. Det samme er tilfældet, når det gælder spørgsmål om skattefritagelse for kapitalpensioner. Det er jo således, at når pengene fra disse opsparingsordninger kommer til udbetaling, bliver de beskattet, som også venstres ordfører gjorde opmærksom på.

Hvad angår valutabestemmelserne, finder vi, at de nuværende tilstande er tilfredsstillende. Vi er også enige med skatte- og afgiftsministeren i hans fortolkning af dette spørgsmål.

I forslaget om fuld offentlighed vedrørende økonomisk kriminalitet i form af skatteunddragelse henvises der i bemærkningerne til den krydsrevision, der blev foretaget hos de store selskaber. Men i langt de fleste af de tilfælde, som kom frem her, drejede det sig om en forskellig fortolkning af statsskattedirektoratet og revisionen, den sagkundskab, som de pågældende firmaer havde knyttet til sig. Det er jo ikke kriminelt at prøve at finde ud af, hvad man skal betale i skat, og det skulle såmænd ikke undre mig, om en masse selskaber i virkeligheden betaler mere i skat, end de strengt taget behøvede, simpelt hen for at få en afgørelse og for at undgå lange og besværlige sager.

Spørgsmål om forskudte regnskabsår nævnes også i denne stribe af forslag. Dertil må jeg ganske kort bemærke, at der er saglige grunde for, at man kan have forskudte regnskabsår. Mit partis ordfører har tidligere, i foråret, redegjort for disse grunde, så jeg synes, det vil være overflødigt at gentage dem.

Bollmann (CD):

På CD-gruppens vegne skal jeg sige, at vi ikke kan medvirke til gennemførelse af de foreliggende syv forslag. Her kunne jeg i og for sig godt slutte, men jeg vil gerne tilføje nogle enkelte bemærkninger.

Jeg synes, det er typisk for de fleste af de sager, der her er til behandling, at det egentlig ikke er forstebehandlinger, men andenbe-

handling, vi har med at gøre. De fleste har nemlig i forvejen været til første behandling enten i fjernsynet eller i forskellige dele af pressen. Det samlede indtryk er derfor for CD, at det drejer sig om en hetz mod erhvervslivet, imod opsparing og imod produktion. Samtidig prøver man at lægge forskellige myndigheder for had ved at sige, at de reelt har opgivet at føre kontrol med skattesystemet. Det, man er ude på, er at lovgive for enkelttilfælde, for særtilfælde. Det er vores opfattelse, at langt den største del af befolkningen og dermed også erhvervslivet følger de spilleregler, der er givet. CD har da også flere gange sagt, at vi gerne vil være med til at føre den nødvendige kontrol, men det skal ikke ske i form af overkontrol eller overtagelse af hele kontrollen med erhvervslivet.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 15, kan jeg henvise til, hvad jeg sagde den 18. april 1978, Folketingstidende 1977-78, sp. 8802-8803. Regeringen oplyste dengang, at man ville nedsætte et udvalg, og jeg kan sige, at vi vil tage stilling til spørgsmålene, når vi til sin tid hører fra dette udvalg.

Hvad angår beslutningsforslagene nr. B 16 og nr. B 17, må jeg først konstatere, at vi er tilfredse med, at ministeren har sagt, at den tidligere skatteministers forslag, fremsat under en redegørelse, ikke er aktuelle i dag, og at de er gemt væk. Derfor kan jeg også sige, at vi selvfølgelig ikke kan gå ind for afskaffelse af 3.000 kr.s fradraget. Vi har tidligere været med til at stille forslag om øget skattepræmiering for opsparing, og det vil vi gøre igen; vi har støttet et forslag her før jul, og den linje vil vi fortsætte.

Det samme gælder med hensyn til kapitalpensionerne, og dér synes jeg det er vigtigt at slå fast, at når befolkningen disponerer i tilid til gældende regler, kan man ikke den ene gang efter den anden fra folketingets side ændre reglerne, så disse dispositioner rent faktisk ingen virkning får.

Hvad angår forslagene om indberetningspligt af valutatransaktioner og opsigelse af dobbeltbeskatningsaftaler, føler jeg egentlig, at vores synspunkter er dækket af, hvad ministeren har sagt, så det skal jeg ikke komme nærmere ind på. Selvfølgelig kan der være noget om, at det ikke er sympatisk, når mennesker benytter sig af at bo i lande, der ikke kan give de oplysninger, man beder om, men

[Bollmann]

jeg mener stadig, det er særtilfælde, og at man ikke af den grund bør ødelægge systemet for alle andre.

Hvad angår forslagene B 20 og B 21, har jeg ingen bemærkninger ud over, hvad der er sagt af ministeren og af andre ordførere. Jeg må dog sige til hr. Glistrup, der var inde på spørgsmålet om CDs holdning til forslaget og på, at vi skulle være repræsentant for den bløde mellemvare: jeg ved ikke, om man kan tage det som udtryk for, at fremskridtspartiet nu fremover hører op med at fremsætte beslutningsforslag, eller om det skal være forbeholdt en særlig del af fremskridtspartiets gruppe.

Bjørn Poulsen (SF):

Da SFs skattepolitiske ordfører, hr. Ole Olsen, ikke kan være til stede, skal jeg kort på SFs vegne udtale, at SF vil støtte disse skatteforslag, som vi har gjort tidligere. Vi mener, det er nogle fornuftige forslag, som VS har fremsat.

SF har altid haft det standpunkt, hvad angår skatter, at skal man på nogen mulig måde have skatter, og skal man have indkomstskatter, skal man betale skat af hver en krone, der tjenes, og så kan man altså ikke køre med alle mulige og umulige former for fradrag. Derfor synes vi især, at de tiltag fra VS' side i retning af en udryddelse af vores skattejungle på fradragssiden er meget positive. Det eneste negative, man måske kan sige, er, at der nok burde have været endnu et par forslag med hensyn til fjernelse af fradrag på den nuværende selvangivelse; men det må vi lade være, som det er.

Vi synes, at man skal i gang på de områder, som VS peger på, og vi synes i hvert fald, at disse forslag allerede burde have været gennemført, hvis man i folketinget gik ind for en retfærdig skat for de mennesker, der tjener pengene i vores samfund. Derfor er vi absolut positive over for forslagene, og det vil vi også være under udvalgsarbejdet.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg vil også gerne udtrykke sympati for de forslag, der er fremsat af VS; de ligger i høj grad på linje med det, som vi har sagt og foreslået på disse områder.

Spørgsmålet om fondsdannelserne har jo tidligere været til behandling i tinget. Vi har

også mange gange fremdraget problemerne i forbindelse med disse fonds og mener, at den fremstilling, der er givet i bemærkningerne til forslaget, på en meget udmærket måde forklarer, hvad disse forhold drejer sig om. Der kunne tages flere detaljer med. Vi mener, at der allerede inden for den nuværende lovgivning er muligheder for på forskellige områder, bl. a. i henhold til ligningslovens § 14 og i henhold til kildeskattelovens § 2, at tage fat på nogle af disse problemer. Det sker altså ikke, og derfor er vi enige med VS i, at der må ske en alvorlig stramning af lovgivningen på dette område.

Man kan jo godt udtrykke sympati for sagen, som socialdemokratiet har gjort det og også gjorde sidste gang, men hvis man ikke vil have en konfrontation om spørgsmålet, er det meget rart at have et udvalg, hvor sagen er begravet et stykke tid. Nu kan man befrygte, at det udvalgsarbejde med dannelsen af SV-regeringen vil blive trukket i langdrag, så man, som man også har gjort her i dag, kan dække sig bag dette udvalgsarbejde.

Derfor vil jeg gerne spørge skatteministeren, om han kan give nogle oplysninger om, hvornår vi kan forvente at dette udvalg afslutter sit arbejde.

Også de øvrige forslag er vi enige i. Det drejer sig om en række fradrag, som vi tidligere også har påvist burde fjernes. Der er flere end dem, som vi mener bør væk. Det drejer sig om større offentlighed på en række områder, hvor vi også har haft mere vidtgående forslag.

Hvad angår de internationale forhold, er vi ikke enige i, at man skal opsigte de aftaler, der findes med forskellige lande. Det kan være, at der på en række områder kan være brug for stramninger og måske en genforhandling af aftalerne, men i det store og hele synes vi, at vi skal beholde dem.

Angående B 21 er vi ikke tilfredse med det svar, som skatteministeren gav. Jeg tror ikke, det, vi har, er tilstrækkeligt, men jeg tror til gengæld heller ikke, at det forslag, VS stiller om, at man skal have en særlig myndighed, der beskæftiger sig med disse ting, er nødvendigt. Det, vi har foreslået, og som vi tror er tilstrækkeligt, er, at der skulle være en fælles ligning imellem selskaberne og hovedaktionærerne.

Vi er altså sympatisk indstillet over for forslagene, men skal i øvrigt henviser til vores

[Frédry Madsen]

eget skatteforslag B 13, hvor vi mere omfattende og med mere sammenhæng i tingene, end det er gjort her, påviser, hvordan man faktisk burde indrette skattelovgivningen, hvis den skulle være mere retfærdig, end den er nu.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at citere det, som den tidligere minister for skatter og afgifter hr. Kampmann sagde om fonds. Han siger for det første, at vi – og det er jo folketinget – måske har forsømt at udbygge det administrative apparat i samme takt, som skattelovgivningen er blevet udviklet i tiden efter anden verdenskrig, så det er sværere at vide, hvad der sker på mangfoldige områder. Med hensyn til fonds siger Jens Kampmann, at han er enig i den målsætning, som ligger bag VS' fremsættelse af forslagene, og at regeringen derfor har besluttet at nedsætte det udvalg, som den nuværende minister for skatter og afgifter omtalte.

Jeg vil gerne understrege dette, fordi ét er, at mange – og det vil jeg så til gengæld fremhæve – af de fonds, vi har, virker udmærket og godt, men vi ved så forfærdende lidt om, hvad der sker inden for området, fordi der ingen oplysningspligt er. Derfor haster det nok med at få et overblik over hele området. Der er for mig heller ingen tvivl om, at fondsdannelserne nu også – i en vis udstrækning i hvert fald – benyttes for at holde sammen på kapitalen, så samfundet ikke får sin del af afkastet.

Det er der heller ingen der vil bestride, og derfor vil jeg gerne gentage det spørgsmål, som blev stillet af den forrige ordfører: hvornår kan vi vente at få udvalgsbetænkningen? Jeg håber rigtignok, at det udvalg, der er nedsat, er et udvalg, der skal arbejde hurtigt. Det er godt nok, at vi vil have problemet undersøgt til bunds, før vi griber ind, men det er ikke godt, at der går lang tid med det. Selv om vi i første omgang ikke skulle ramme det helt rigtige, er det meget væsentligt at få begyndt på dette område. Det var det forslag, der hedder nr. B 15.

Derefter kommer jeg til forslagene nr. B 16 og B 17, der omhandler visse fradrag. Jeg vil sige til VS, at det ikke just er de allervæsentligste fradrag, man har slået ned på. Når

man sammenligner med, hvad den nuværende skatte- og afgiftsminister har sat sig for, nemlig at røre ved fradraget for renter af privat gæld, kan vi sige, at skatte- og afgiftsministeren vil røre ved ca. halvdelen af fradragene, og hvis vi skiller det ud på den måde og deler det op i erhvervsfradrag og privatfradrag, er det betydelig mere end halvdelen af de private fradrag. VS' forslag er jo en beskeden lille del af de samlede fradrag; er det 5 pct.?

Men når det er sagt, skal det samtidig understreges, at den foreløbige redegørelse fra indkomstskatteudvalget, vi fik, pegede på, at nogle af de ordninger, VS peger på, simpelt hen er de bedste, vi har, for nogle af dem er jo fradragsberettigede, så man ikke betaler skat af dem, når man indbetaler det beløb, der er aftalt, og er fritaget for indkomstbeskatning, når de udbetales; mere kan man jo ikke få for det; det er inden for 3.000 kr.s fradraget.

Indkomstskatteudvalget foreslog i sin tid, at der skulle gøres noget ved fradragene. Jeg vil gerne føje til, at der skal gøres noget ved dem, og jeg er parat til at være med til at gøre noget ved dem. Men der er også et forhold, som man slet ikke er opmærksom på fra VS' side: der er nogle mennesker i dette land, der ikke kan skaffe sig pensionstillæg på anden vis end gennem visse af de ordninger, og dem kan vi ikke uden videre stryge. Men jeg vil også godt sige, at der er én ting, der ligesom skal med omkring alle disse pensionsordninger, og det er, at de er indført i en tid, hvor ingen drømte om at vi skulle have folkepension, og der er ikke med disse pensionsordninger taget hensyn til, at vi siden har fået en folkepension. Derfor er der god grund til at se på dem i lyset af den samfundsudvikling, der senere har fundet sted.

Med disse ord er jeg kommet til forslag nr. B 18, der drejer sig om en løbende orientering om valutatransaktioner. Der vil jeg gerne stille ministeren for skatter og afgifter det helt kontante spørgsmål: hvorfor skal der ske automatisk løbende orientering, når det gælder private konti, men ikke, når det gælder erhvervskonti for valutatransaktioners vedkommende? Jeg forstår ikke, hvad det kan skade, at man pålægger Nationalbanken løbende oplysningspligt på dette område. Jeg har slået det efter: venstre og socialdemokra-

[Bernhard Baunsgaard]

tiet, de to nuværende regeringspartier, var sammen med os andre med til at pålægge private oplysningspligt og – hvis det er nogen byrde – den byrde, at der automatisk sker underretning til skattemyndighederne. Hvorfor kan det ikke ske her?

Hvad angår spørgsmålet om dobbeltbeskatning – det er forslag nr. B 19 – forekommer det mig, at vi her er inde på et område, hvor der nok er nogle følger, som man ikke har taget højde for. Vi kan ikke begynde at bedømme andre landes lovgivning i skattemæssig henseende og sige: det land har en så dårlig skattelovgivning, at vi ikke vil slutte aftale med det. Det er vist ikke holdbart, for vi måtte jo så finde os i, at udlandet på samme måde kunne komme og sætte spørgsmålstegn ved en hel række af vore skattelove, tror jeg nok man tør sige.

Hvad angår forslag nr. B 19, de administrative afgørelser, vil vi gerne være med til at se, om vi har trukket de helt rigtige grænser, men i al almindelighed at hænge en skatteyder ud med navns nævnelse, CPR-nummer og hvilket andet – undskyld udtrykket – djævelskab, man kan finde på i vore dage, vil jeg ikke, hvis der ikke ligger ond hensigt bagved. Det er indviklet, og derfor må det være tilgiveligt, hvis man begår fejl. Men der er fejl, der, som skatteministeren understregede det, ikke er tilgivelige, og dér bør der ske oplysning. Jeg har i anden forbindelse sagt, at man over for andre dele af skattelovgivningen ikke er nær så hensynsfuld, og det er erhvervslivet, hvor man rask væk er parat til at være meget skrappere end her over for personbeskatningen, og det forstår jeg nu slet ikke at man er.

Så er der spørgsmålet om forbundne selskaber. Der er vist ingen, der sætter sig ind i vore skatteforhold på det område, der med frelst samvittighed tør påstå, at man ikke kan misbruge dem. Hvis der er nogen, der mener, at de tør sige, det aldrig kan misbruges, vil jeg gerne sige: Bonde Nielsen.

Så kommer her et forslag om, at vi skal gøre myndighedernes kontrol bedre. Jeg vil gøre opmærksom på, at fra 1. januar i år har et flertal i dette folketing gennemført en betydelig svækkelse af muligheden for at kontrollere, nemlig dengang man overlod skattekontrollen til kommunerne. Nu er man oven i købet i den situation, så vidt jeg forstår, at man ikke giver dem det nødvendige persona-

le til at gennemføre den kontrol, der skal til – det klages der i hvert fald over rundt omkring fra – men man har lagt det ud til kommunerne, i højere grad end det før var tilfældet. Derfor ville jeg ønske, at vi kunne stramme den lovgivning op om, at selskaber, der har afdelinger i flere kommuner, skal yde skat til flere kommuner. Jeg kan ikke se andet, end at den lovgivning, som jeg ved at den nuværende minister for skatter og afgifter ikke var vildt begejstret for, men som han stemte for – det skal også lige anføres – bør vi virkelig se på for at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe de centrale skattemyndigheder med at få overblik, for hr. Kampmann, den tidligere skatteminister, måtte jo indrømme, at man over for misbrug af lovgivningen på dette område havde været nødt til at sætte en central skatteadministration i gang med at styre det, og forholdene er altså blevet dårligere siden dengang.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal henvise til mine tidligere bemærkninger til beslutningsforslag nr. B 15 ved forslaget behandling i april 1978. Jeg kan sige, at vi stadig væk ønsker forholdene vedrørende fonds belyst, og at vi gerne ser en udvalgsbetænkning herom så hurtigt som muligt. Men vi får jo nok ikke afklaret her, hvornår vi kan regne med at denne betænkning fremkommer.

Hvad angår beslutningsforslag nr. B 16 og B 17, skal jeg blot sige, at vi er helt enige i, at fradragsregler ikke bør findes, at de i det hele taget skal fjernes fra vores indkomstskattesystem, men at vi ikke ønsker at være med til at fjerne enkeltdele eller enkelte fradrag og lade resten bestå. Vi ønsker, at fradragene skal fjernes samtidig ved en samlet revision af hele vores indkomstskattesystem. Jeg kan sige til ministeren for skatter og afgifter, at det selvfølgelig også gælder med hensyn til at trække renter af privat gæld ud som ikke-fradragsberettigede i fremtiden. Det er ganske forkert at ville ændre ved fradrags-siden, hvis ikke man vil ændre hele vort indkomstskattesystem. Men vil man det, vil jeg sige nok en gang: så skal vi gerne være med til at påvirke en ny indkomstskattelovgivning.

Hvad angår de resterende forslag, må jeg sige, at jeg blev noget distraheret, da jeg hør-

[Arne Bjerregaard]

te hr. Glistrup udtale sig, som han gjorde. Jeg synes, det er nedbrydende for almindelig moral, at en parlamentariker har den holdning, at lovene er til, for at de skal brydes. Jeg har hørt, som det vist også er sagt heroppefra, at man fra det yderste venstre undertiden har sagt, at man ikke skal tage lovene for tungt, men at man skal ændre lovene ved at modsætte sig dem ude i samfundet. Jeg synes dog, det er uhørt, at man herindefra siger til hele offentligheden: nu skal I bare bryde lovene, for det er den eneste måde, vi får dem ændret på. Det er i hvert fald nedbrydende for et demokratisk samfund, når parlamentarikere begynder at udtale sig på den måde. Derfor kunne man nok have lyst til at sige til VS, hvor der dog er bedre ord og bedre muligheder at hente end fra fremskridtspartiet, at vi siger blankt ja til de øvrige forslag. Dog må jeg sige, at helt så vidt vil vi ikke gå, men vi har ved flere lejligheder været med til at kigge på kontrolforanstaltninger i vores skattelovgivning for at sikre, at den skat, der skal betales efter lovgivningen, bliver betalt, og vi vil stadig være med til at fastholde, at lov er lov og lov skal holdes, også inden for skattelovgivning. Når vi selv har været med til at lave en skattelovgivning, må vi også være med til at fremme de kontrolforanstaltninger, der er nødvendige, for at lovene bliver overholdt.

Nu må jeg sige om beslutningsforslagene nr. B 18 – B 21, at de vel ikke er så revolutionerende, at de just kan få alle til at betale den skat, de skal betale, og jeg tvivler på, at de overhovedet vil hindre ret mange skatteunddragelser. Men der kan da være ting i dem, bl.a. valutatransaktioner, og også noget med hensyn til de forbundne selskaber, som det kan være værd at kigge på. Hvis der er nogle ting, som vi ikke har gjort for tilstrækkeligt at kontrollere, at den skat, der skal betales, bliver betalt til samfundet, må vi være med til at ændre lovgivningen sådan, at kontrollen bliver tilstrækkelig. Derfor vil vi give tilsagn om at kigge nærmere på disse forslag i udvalget, om der er nogle, som det er rimeligt at fremme for at fremme den almindelige skattekontrol. For, som jeg har sagt, det kan ikke være rimeligt, at vi på et bestemt område i vores lovgivning siger, at her vil vi ikke gå så langt for at kontrollere, at lovene overholdes; de skal overholdes.

Derfor vil vi altså kigge nærmere på disse forslag i udvalget.

Ib Christensen (DR):

Beslutningsforslag nr. B 15 kan vi støtte. Det er klart, at der dér ligger en meget anvendt skatteunddragelsesmulighed, som vi må til livs.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 16 kan jeg sige, at vi i princippet er ganske enige, men flere i vores gruppe mener dog, at det måske ikke lige er det rette sted at begynde, når man skal sanere i fradragsjunglen. Det er et husmandsfradrag, som mange folk med jævne indkomster bruger, og der var måske de skatteunddragelsesmuligheder af legal art, som man i højere omfang skulle anvende sine kræfter på; men vi er altså i princippet enige også dér.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 17 er vi også ganske enige i, at denne undragelsesmulighed må fjernes. Den udnyttes jo i høj grad af folk med overordentlig store indkomster til at få skattetilsvaret sat helt afgørende ned.

Men herefter begynder vi at sætte spørgsmålstegn ved forskellige af forslagene. Beslutningsforslag nr. B 18 er vi bange for medfører for meget bureaukrati, men vi vil gerne være med til at drøfte det i udvalget.

Om beslutningsforslag nr. B 19 er det allerede sagt, at dette forslag nok af mange grunde er et slag i luften, som både ministeren og flere ordførere har nævnt.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 20 må vi sige, at vi anser økonomisk kriminalitet for lige så alvorlig som al anden kriminalitet, men altså heller ikke mere. Kan man, selv hvor der er tale om grov uagtsomhed, klare tingene administrativt, kan vi ikke se, at det nødvendigvis indebærer, at der så også skal være offentlighed omkring disse skatteunddragelser.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 21 vil vi også sætte et spørgsmålstegn, idet vi i hvert fald ikke kan se, at det skulle være nødvendigt for at fremme formålet at oprette en ny, en overkommunal ligningsinstans; men dette problem må kunne klares på anden måde. Vi kan altså tilsige medvirken til en del af forslagene og vil gerne medvirke til undersøgelser omkring en række af de andre,

[Ib Christensen]

hvor vi dog må sætte adskillige spørgsmålstegn.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først takke for de imødekomende bemærkninger, der har været fra en række ordførere på det politiske område, altså i henseende til tilslutning til forslagene sigter. Det kom jo først og fremmest fra SF og DKP og det radikale venstre, delvis også fra kristeligt folkeparti og retsforbundet. Så havde hr. Glistrup nogle bemærkninger om den sproglige klarhed, som jeg da også gerne vil takke for. Jeg håber, at vi ikke får reprimander fra formanden, fordi hr. Glistrup mener, at vi har udtrykt os sprogligt klart.

Fra de øvrige partier var det jo så som så. Jeg registrerede forskellen i socialdemokratiets holdning på det eneste af gengangerforslagene fra sidste år, nemlig fondsforslaget. Sidste år var det en helt anderledes klar og positiv holdning. Vi oplever her det samme, som vi oplevede med en mindre skattebuket i efteråret, at socialdemokratiet simpelt hen ikke tør stå ved det, de sagde for et års tid siden. Det til trods for, at her i de sidste dage har den socialdemokratiske skatteudvalgsformand, hr. Hjortnæs, i meget høj grad været inde på de samme ideer om begrænsning af fradragene, helt konkret på dette med kapitalpensionen, og har argumenteret udmærket for den sag, først efter at vi har stillet forslaget ganske vist. Men det gør det da ikke ringere. Det vil man ikke rigtig stå ved. Det skal sådan skydes hen, og man taler om sine egne ideer, om den samlede store reform. Det er karakteristisk også for andre partiers holdning, at nu skal det pludselig være en belastning, at man kommer med konkrete forslag. Men når andre er kommet med mere omfattende beslutningsforslag om, at der skal ryddes op i fradragsjunglen, så har man sagt: det dér kan man jo ikke tage stilling til. Det er jo alt godt fra havet. Vi må jo se de konkrete forslag. Så kommer der her 7 konkrete forslag, delvis om oprydning i fradragsjunglen og delvis om anden form for vanskeliggørelse af skatteunddragelser, og så siger man: ja men det er jo taget ud af sammenhæng. Vi kan jo ikke forholde os til de enkelte konkrete ting. De skal jo ind i en samlet reform.

Jeg må registrere, at der ikke var noget egentligt tilsagn fra socialdemokratiet på et eneste af de 7 punkter. Det samme må jeg registrere om partiet venstre, om konservative, om CD, og det ved man så ude omkring, at her er de konkrete områder nævnt eller nogle af dem. Alle disse partier siger ved enhver given lejlighed, at de da meget gerne medvirker til at rydde op i fradragsjunglen og meget gerne medvirker til at bekæmpe skatteunddragelser, det har de altid gjort. Men vi ser nu for jeg ved ikke hvilken gang, at når der så ligger konkrete forslag om det, så er man ikke hjemme.

Jeg vil godt sige noget specielt om fremskridtspartiets holdning til dette, for jeg synes, at hr. Glistrup har fået anbragt sig i noget af et dilemma med sit eget image. Hr. Glistrup har jo forsøgt at forklare sin skattemæssige optræden med sådan en frihedskæmperrolle. Det var for at afsløre disse fiduser, det var for at vise, at lovgivningen måtte laves om, at hr. Glistrup gjorde det. Når vi så kommer og siger: o.k., lad os lave lovgivningen om, er det ikke så meget disse 7 forslag, men de 3 direkte skattecirkusforslag, vi havde fremme i november. Hvad gør så hr. Glistrup? Han siger, jeg vil ikke være med til at lave dem om. Men han prøver altså, måske lidt bagklogt, kan man have formodningen om somme tider, at sige, at provokationen i 1971 blev fremsat netop for at få lavet lovgivningen om.

Det minder mig lidt om – man må undskylde billedet, men hr. Glistrup har selv lagt op til det – de værnemagere, der fik frihedskæmperarmbindet på meget sent den 4. maj om aftenen, og som i øvrigt fungerede fuldstændig videre både med den ideologi og med den pengemæssige og politiske praksis, de havde haft hele tiden indtil den 4. maj om aftenen.

Fondsforslaget er den eneste genfremstættelse i denne her omgang, men hertil siger hr. Ellemann-Jensen så, at det er aldeles unødigt med en genfremstættelse, for vi sagde jo noget om det sidst, og man ved, at man vil afvente et udvalg.

Nu skal jeg gerne begrunde, hvorfor vi har genfremsat det. For der er jo sket noget siden sidst, som vist var den 2. april sidste år. Dengang mente de fleste ordførere, at det ikke kunne være rigtigt, at det forholdt sig sådan med fonds, som vi havde beskrevet

[Wilhelm]

det. Det mente man rent faktisk. Det kunne ikke være rigtigt, at det var så grotesk. Men siden den første behandling, som var den eneste, er der jo bl. a. sket det, at skatteministeren endelig – det tog et halvt år – fik besvaret nogle af de spørgsmål, vi havde stillet. Det er en af de ting, der er sket. Af disse besvarelser fremgår det, at man kan ikke oplyse, hvor mange fonds der findes, man kan ikke oplyse, hvordan de fordeler sig med hensyn til kulturelle og erhvervsmæssige formål. Der foreligger ikke oplysninger til belysning af, hvor store indtægter og formuer der er unddraget beskatning og afgift ved placering i private fonds. Ministeren må bekræfte, at private fonds kan opnå de omtalte skatte- og afgiftsprivilegier, uden at fondens skal godkendes, uden at fonden skal registreres, uden at regnskabet skal revideres, og uden at der stilles noget som helst krav om, at formålet på nogen måde skal være almenvelgørende, samt bekræfte, at den eneste bestemmelse, der tager sigte på at begrænse private fonds' skatteprivilegier, hvis de udøver aktiv erhvervsvirksomhed, nemlig selskabsskatteovens § 1, stk. 3, kan omgås ved at aftale, ikke at fonden skal have andel i overskuddet, men at den f. eks. skal have en bestemt procentdel af omsætningen. Det var bare nogle af de ting, vi fremførte, da vi havde kulegravet vilkårene for private fonds sidste år, og hvor en hel række ordførere sagde, at det nok ikke kunne være rigtigt, det dér. Det er altså besvaret i mellemtiden. Jeg har ikke indtryk af, at ret mange har interesseret sig for disse svar, men det er en af grundene til at hive det frem igen, for nu er det faktisk bekræftet. Man var et halvt år om at komme med de svar i skatteministeriet, men det er bekræftet, at sådan forholder det sig.

En anden ting, der er sket, siden vi havde den første behandling sidste år, og som kan være endnu en god grund til at hive det frem igen, er, at efter at VS havde trukket denne sag frem, og efter at vi havde haft den første behandling af det, kom Arbejderbevægelsens Erhvervsråd med et krav om, at de private fonds ikke længere skulle fritages for almindelig selskabsskat. Desuden kom den socialdemokratiske mindretalsregering med et skatteoplæg, hvor man i det mindste antydede et løfte om det samme. Da havde man pludselig ikke længere henvisninger til, at nu skulle

der jo nedsættes et udvalg osv., nej, man kom med sit skatteoplæg den 11. maj sidste år og lovede faktisk, at nu ville man gøre noget ved de private fonds uden at afvente en ny undersøgelse, der skulle være 4-5-8 år. En ny undersøgelse, siger jeg – ja, fordi da vi først hev disse fonds frem, i december 1977 allerede, var den daværende regerings umiddelbare reaktion jo, at det har vi sandelig for længst nedsat en lille undersøgelsesgruppe til at kigge på, det har handelsministeren taget initiativ til i 1974. Der var bare ikke sket noget som helst. Så da vi fik den hevet frem, skulle man retfærdiggøre sig og nedsatte så en ny undersøgelsesgruppe, igen på tværs af de tre implicerede ministerier, handels-, skatte- og justitsministeriet. Men man påstod rent faktisk, at sådan en gruppe havde siddet siden 1974, der var bare ikke sket noget. Og det er grundene til, at vi tager det frem igen.

Jeg mener, at den sag i hvert fald er tilstrækkeligt oplyst til, at også hr. Ellemann-Jensen burde kunne forholde sig til det dér med fonds. Jeg mener også, at det er tilstrækkeligt oplyst, at man ved så lidt, at end ikke hr. Ellemann-Jensen kan påstå, at han ved, hvor meget der er unddraget beskatning gennem fondsdannelser. De ved det i hvert fald ikke i skatteministeriet, men hr. Ellemann-Jensen var i stand til at sige heroppefra, at disse unddragelsesmuligheder jo ikke var nær så store, som VS lod formode. Det ville være interessant at få at vide, hvor hr. Ellemann-Jensen har det fra. Alle de steder, hvor unddragelsesmulighedernes omfang er kendt, har vi anført dem i bemærkningerne, men de er ikke kendt for fondsområdet, ministeriet ved det i hvert fald ikke; hr. Ellemann-Jensen lader skinne igennem, at han ved det – så er han den eneste.

Om kapitalpensionen hørte vi, at det var en opsparingsordning, og at man skulle være forsigtig med at modarbejde opsparingsordninger. Det er ikke rigtigt, at den er indført for 50 år siden, og at man ikke havde forudsat folkepensionen. Den blev faktisk indført af VKR-regeringen i 1970 eller 1971. Og denne ordning, som tillader fradrag af op til ca. 51.000 kr. – i øvrigt er den reguleret – op til ca. 51.000 kr. for tiden, højst 15 pct. af indkomsten, og som altså har optimal virkning for folk med den jævne, pæne lille indtægt på 350.000 kr., kender vi også provenuet af. Der sker en unddragelse dér på 1,3 mia kr.

[Wihjelm]

om året i øjeblikket; vi bruger ordet unddragelse, også selv om det er fuldt legalt, kan jeg sige til hr. Kallesøe. Selvfølgelig stiller vi ikke lovforslag eller forslag om, at loven bliver ændret, hvis vi troede, det var illegalt, det, der foregik.

Det er en opsparing, siger man. Det er i mine øjne meget naivt. Det, der sker, er noget ganske andet end opsparing, og det undrer, at hverken hr. Ellemann-Jensen eller Børsen, som han kunne læse sin argumentation i for nogle dage siden, har fundet ud af, at der i virkeligheden er en meget logisk sammenhæng mellem dette, at fradragene stiger tre gange så hurtigt som indkomsterne – det har de gjort i de sidste 4 år, indkomsterne er steget 30 pct., fradragene 100 pct. – og at dette ikke er et udtryk for nogen enorm opsparing, hvilket jo f. eks. forbruget og betalingsbalancen viser. Hvordan kan det nu gå til? Ja, det går bl. a. til på den måde, man kan benytte en kapitalpensionsordning på. De folk, der overhovedet har mulighed for at spare 51.000 kr. op om året, har også andre muligheder, og lovgivningen er sådan, at de ville være nogle tåber, hvis de gjorde det ved opsparing. Nej, man optager et privat lån, f. eks. i sin bolig, og så omposterer man disse 51.000 kr. til det, der kaldes en kapitalpension. Det giver et fradrag på 51.000 kr., altså en skattelettelse alene af den grund på omkring 35.000 kr., men desuden opnår man et rentefradrag af det private lån, man har optaget. Det er bl. a. derfor, at alle fradragene stiger på én gang, og at fradragene stiger 100 pct., når indkomsterne kun stiger 30 pct. Alt i alt har man ved denne ompostering, der ikke er andet end en ompostering – også når vi indregner, at man jo faktisk skal betale nogle renter, det er jo ikke fradrag det hele – øget sin forbrugsmulighed, sin likviditet det år med over 30.000 kr. Og det kalder hr. Ellemann-Jensen en opsparingsordning.

Det er forklaringen på, at disse fradragkategorier ikke modvirker, men støtter hinanden, og at den ene stiger, det får også den næste til at stige, og det er en del af forklaringen på, at fradragene kan stige 100 pct., når indkomsterne kun stiger 30 pct., uden at der er tale om en egentlig opsparing.

Dette konkrete eksempel er eller vil blive omdelt til pressen, så man kan checke det i den mere udførlige gennemgang, vi har givet af det skriftligt.

Det er blevet sagt om oplysningspligtfor-slaget, nr. B 18, at der er ikke behov for det. Det synes jeg er besynderligt, eftersom det er et ønske, der er kommet fra skattevæsenet. Det var det århusianske skattevæsen, der i den TV-udsendelse, der blev lavet om udlandsdanskerne, til sidst sad i udsendelsen og var temmelig sure – og efter min mening med rette – over, at den kontrolmulighed, man havde gennem Nationalbankens valutabestemmelser, ikke kunne udnyttes. Jeg er helt på det rene med, at man også i Nationalbanken kan spørge på navn, men det var lige præcis ikke den begrænsning, det århusianske skattevæsen var tilfreds med. Man har direkte fra skattevæsenets side ønsket, at der blev en bedre adgang til de valutatiladelser, Nationalbanken har givet, og det er det, vi foreslår her.

Jeg forstår ikke, at skatteministeren kan afvise det og sige, det er unødvendigt, eftersom jeg tror, den sidste embedshandling, hans forgænger nåede, var at besvare et spørgsmål fra mig, der netop gik ud på, at det ønske havde skattevæsenet faktisk fremsat, og at der nu var forhandlinger i gang mellem skattevæsenet og Nationalbanken om at finde en løsning på det problem. Det er ikke det dér med at spørge efter navn, det har vi hele tiden vidst, og det har man kunnet hele tiden. Det er jo ikke det, der hjælper, når man vil kontrollere, hvem det er, der, uden at man har kendskab til det, er flyttet til skattele.

Om aftale med skattelylande forstår jeg heller ikke helt, at skatteministeren kan nægte, at det er et problem. Jeg har ikke præsent, hvilke lande vi har og ikke har aftaler med, men jeg ved da i hvert fald, at vi har en dobbeltbeskatningsaftale med Schweiz. Vi har udtrykkeligt gjort opmærksom på også i bemærkningerne, at dobbeltbeskatningsaftaler kan være fornuftige, men dér, hvor de simpelt hen anvendes til skattele, kan det ikke være rimeligt, at man bare finder sig i det.

Det har været fremme også i den gennemgang af disse problemer, pressen har lavet, at der er tilfælde, hvor man end ikke fra det danske skattevæsens side må sende en officiel rykker til sådan en udlandsdanser, selv om det er skyldige skattebeløb, der er tale om. Den skal sendes i en uidentificerbar kuvert – med hensyn til afsender selvfølgelig – og selve ordlyden af brevet må ikke være en

[Wilhelm]

rykker, men højst en erindringskrivelse om, at der skyldes et beløb, og hvis den pågældende ikke har noget imod at indbetale det, gjorde det ikke noget.

Det er vilkårene, der har været hevet frem. Skatteministeren kunne så komme op og vise os, at det ikke passer. Det har han ikke gjort. Det er offentligt tilgængelige eksempler, der har været fremme i pressen, men skatteministeren siger bare, der ikke er behov for at lave nogen aftaler om det, men uden at tilbagevise disse helt groteske fremstillinger, der har været af forholdene, som de er i dag.

B 20 om offentliggørelse. Det er klart, at vi har – og det giver vi også udtryk for i bemærkningerne – de samme betænkeligheder ved at sætte folk i gabestokken, som hr. Bernhard Baunsgaard meget sympatisk gav udtryk for. Men vi har altså også en holdning, der siger, at det er ren klassejustits, når man gør det over for små syndere, som kaldes socialbedragere, men ikke gør det over for store millionsvindlere på skattefronten. Jeg kan ikke forstå, at nogen her kan synes – men jeg registrerer, at det synes man altså fra skatteministerens og fra andres side – at det er rimeligt, at man har en ordning, hvor sådan noget som Codansagen, Københavnske Re-sagen – og vi kender desværre ikke andre, for de er jo kun kommet frem ved ulovlige indiskretioner – skal være hemmelige for offentligheden.

Det er meget svært at hævde, men selvfølgelig kan man altid gøre det, at der er tale om uforsætlighed. Det er jo en fuldstændig vilkårlig målestok at sige: vi karakteriserer bare den sag som uforsætlighed, altså skal den være hemmelig. Men når man så på, hvad det egentlig var, der var sket i de to sager, skal man trække meget på vores tålmodighed, når man vil kalde det uforsægtigt skattesnyd. Det var så oplagte ting, der skete, ulovlige fradrag til politiske partier, og jeg ved ikke hvad, som disse partier altså stadig væk synes skal være dybt fortrolige og ikke må komme ud til offentligheden.

Vi har den samme bekymring som hr. Bernhard Baunsgaard med at sætte folk i gabestokken, men skal det ske overhovedet nogen steder, er det mere rimeligt over for disse folk, som gør det med revisorbistand, og som har deres fine, dyre advokater siddende på bestyrelsesposterne, hvad den lille mand eller dame, der kommer til – ofte på

grund af ukendskab til loven – at lave et socialt bedrageri på 600 kr., ikke har, men de bliver hevet frem.

Hr. Ellemann-Jensen spurgte om formålet med dette. Jeg tror rent faktisk, at det ville være det, der i størst grad kunne medvirke til at dæmpe op for den slags ting, hvis de vidste, at de blev hevet frem, når det blev opdaget. Sådan som det er i dag, har de alt at vinde ved at forsøge. I værste fald har det jo vist sig at der er en efterbetaling, i allerværste fald måske beløbet dobbelt eller $2\frac{1}{2}$ gang op eller sådan noget lignende, men stort set kan man sige, at der er alt at vinde ved at forsøge. Men netop over for de kredse måtte man tro, det kunne have en vis præventiv virkning, når de vidste, at de blev hevet frem i offentligheden, når de gjorde det.

Til det sidste forslag, om en overkommunal ligningsinstans, vil jeg sige, at vi er da villige til at høre nærmere i udvalget om værdien af det, man allerede har lavet. Vi ved godt, at Jens Kampmann nåede at sætte nogle ting i sving dér, men problemet med, som skatteministeren siger, at afvente resultaterne, er jo, at vi aldrig hører om resultaterne. Vi ved ikke, om det, der nu er sat i sving, har nogen som helst udsigt til at blive effektivt, for der er jo masser af den slags sager, men hvad er der sket? Der er i virkeligheden kun én af dem i de sidste mange år, der er blevet kendt – igen ved indiskretioner – og det er Bonde Nielsen-sagen. Der er da ingen grund til at tro, at Bonde Nielsen-sagen er så exceptionel – noget af det måske – men dette, at han har delt sine selskaber på forskellige ligningskommuner, og at han selv er hjemmehørende i én syvendte kommune og spiller de forskellige ligningsmyndigheder ud mod hinanden, er jo ikke spor exceptionelt. Men vi får ikke kendskab til de sager, og derfor har vi kun den mulighed at prøve at stille regler op, som på forhånd kan forventes at være mere effektive end de nuværende.

Vi vil gerne se på, hvad det er for regler, man har bygget op, og om de opfylder disse krav, men dette med bare at afvente disse resultaterne uden at have en nogenlunde fornemmelse af, at reglerne kunne være effektive, er altså ikke helt tilfredsstillende.

Til sidst vil jeg godt sige, at vi slet ikke finder dette udtømmende, og jeg er ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard, når han siger, at det jo ikke engang er de største frå-

[Wilhelm]

drag, vi her har taget, men dels er det jo ikke de eneste skatteforslag, VS har fremsat, heller ikke de eneste fradragsforslag, VS har fremsat – nogle af dem var til behandling for tre måneder siden – dels har vi udtrykkeligt selv gjort opmærksom på i fremsættelsestalen, at det allervigtigste område, nemlig rentefradragsretten, slet ikke er med i denne buket; den har vi ikke glemt, og den vil vi også godt være med til at gøre noget ved.

Til sidst til hr. Kallesøe, som var noget forarget over bemærkningerne til fondsforlaget. Det synes jeg er lidt besynderligt, fordi vi har gjort de konservative den tjeneste, at bemærkningerne til fondsforlaget stort set er citeret fra hr. Kallesøes partifælle landsretssagfører Kristian Mogensen. Det er derfra, vi har den faglige ekspertise om, hvordan fondsbestemmelserne kan udnyttes. Det har han gjort fremragende. Jeg kan meddele, at det sagsanlæg, han truede med for et år siden, aldrig er blevet til noget.

Hr. Kallesøe siger, at det her vil de ikke være med til, men alt muligt andet vil man gerne være med til imod skatteunddragelser, og at hele det konservative folkepartis historie viser, at det vil man meget gerne. Jeg vil sige, at jeg har den modsatte erfaring. Jeg tror, at som en god tommelfingerregel kan man sige – den har vi i hvert fald benyttet: tag og følg ledende konservative erhvervsfolk og politikere tæt i hælene, så finder man skattefiduserne. Det er dér, vi har fundet fondsfiduserne, det er dér, vi har fundet en del af fradragsfiduserne. Lad mig bare nævne den sidste, som slet ikke er med i denne buket, en smart fidus om at benytte afskrivning på bindende kontrakt ved i virkeligheden at dele sit selskab op og sige, at det er to forbundne selskaber. Det ene laver boltene, det andet laver møtrikkerne – dette eksempel med bolte og møtrikker er selvfølgelig konstrueret, men i øvrigt er eksemplet konkret – og lad dem så indgå bindende kontrakt med hinanden og afskrive på hinandens bindende kontrakter. Det er smart. Det er virkelig smart. Det var selvfølgelig ikke hensigten, da man lavede den lov, men det er en smart udnyttelse, og den kan man næsten ikke finde uden at gå i sporene på en tidligere finansminister.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg skal ikke gå ind i nogen debat med hr. Wilhelm om hans forslag, det vil nok også være nytteløst. Men der er stillet et spørgsmål, nemlig om, hvornår udvalget vil være færdigt med sit arbejde. Det kan jeg ikke svare på, ud over at jeg kan sige, at det ikke bliver i denne folketingssamling. Så er vi nået så langt frem. Det er et temmelig omfattende arbejde, og derfor vil det tage nogen tid.

Så spurgte hr. Bernhard Baunsgaard også, hvorfor Nationalbanken ikke skulle have pligt til løbende at give oplysninger. Jeg tror ikke, jeg kan give et klarere og bedre svar end det, jeg gav som indledning til mine kommentarer til forslaget, at det er overladt til ligningsrådet at træffe beslutning derom.

For øvrigt kun den bemærkning til hr. Wilhelm, der kritiserer så stærkt den administration, der finder sted af vurderingen af, om en skattesag er forsættelig eller ikke forsættelig, at jeg synes, hr. Wilhelm samtidig skulle have oplyst, at det er folkevalgte elementer, der sidder og træffer disse afgørelser og vurderer, hvorvidt en sag er forsættelig eller ikke forsættelig, og ud fra den vurdering pålægges der en efterbetaling, eventuelt en bøde, alt efter om der er grundlag for det eller ej. Men det er altså, ligesom hr. Wilhelm underkendte den administration af skattelevene, hvorefter netop det folkevalgte element skulle føre kontrol med, at administrationen foregår på en rigtig måde.

Glistrup (FP):

Der er nogle mennesker, som psykisk bryder ganske og aldeles sammen, blot de bliver misforstået af en eneste enkelt anden medborger. De udtrykker det sådan: min kone forstår mig ikke, og så forsummer de i alkoholisme og bliver totalt ødelagt. Hvor forfærdeligt er det så ikke for mig her på denne eftermiddag at måtte konstatere, at der ikke bare er en enkelt, om hvem jeg må sige: han forstår mig ikke. Men jeg må sige om hr. Wilhelm: han forstår mig ikke, om hr. Ellemann-Jensen: han forstår mig ikke, om hr. Bollmann: han forstår mig ikke. Det er altså den tragedie, som jeg har fået ud af behandlingen her i dag.

Hr. Wilhelm troede, at jeg havde svigtet idealerne fra min politiske barndom. Når jeg i fokusudsendelsen den 30. januar 1971 på-

[Glistrup]

pegede, at indkomstskattelovgivningen er aldeles meningsløs og aldeles tåbelig, mener hr. Wilhjelm, at deraf skulle logisk følge, at jeg skulle støtte de forslag, som venstresocialisterne har fremsat her i dag, fordi – tror hr. Wilhjelm – de skulle gøre indkomstskattesystemet bedre. Nej, det, jeg påviste, var, at indkomstskattesystemet som sådant er aldeles ubrugeligt og umuligt i nu- og fremtidens samfund. Det kan overhovedet ikke tilpasses, om man så indkommer på denne krigstidscykelslange, som det har udviklet sig til, og sætter endnu flere lapper på. Det, som venstresocialisterne vil med deres forslag her, er jo ikke andet end den type lapperier ved at søge efter det tabte paradys, ved at ændre lidt her og lidt dér, som man kendte så glimrende også forud for den 30. januar 1971, og som var basis for mit angstråb ved denne lejlighed, da jeg sagde: vi skal af med hele dette indkomstskattesystem, lad os få det totalt forkastet. Det stod jeg for den 30. januar 1971, og det står jeg for i januar 1979. Og jeg skal love hr. Wilhjelm, at har vi ikke fået indkomstskattesystemet afskaffet forinden, står jeg også for det i januar 1989 og i januar 1999, for det er indkomstskattesystemet som sådant, vi skal have afskaffet, og det gør hr. Wilhjelm ikke. Han vover sig bare længere ud i urskovens labyrinter og får kun ødelagt tingene yderligere, så der er al mulig grund til, at jeg i troskab mod min politiske ungdom ikke vil følge med ud på den galej, som hr. Wilhjelm disker op med.

Hr. Ellemann-Jensen mente, at det faktisk var ret så forfærdeligt, at jeg kunne sige, at lov er lov og lov skal brydes, og forfærdelsen blev helt kraftig, dengang det ikke mere var hr. Ellemann-Jensen, der åbenbart er vant til så meget, men derimod hans satellit fra kristeligt folkeparti, der begyndte at tale. Så syntes man, at det var virkelig aldeles forfærdeligt. Ja men er man da ikke klar over, at det, man er valgt ind i folketinget for, er at være medlem af den lovgivende magt, og det vil sige for at bryde lovene. Folketingets opgave er én eneste, og det er at bryde de gældende love og gøre lovene bedre, end de er i øjeblikket. Hvordan kan et menneske, der som hr. Arne Bjerregaard har været medlem af folketinget igennem så lang en årrække, være forfærdet over, at man siger, at lovene skal brydes. At hr. Ellemann-Jensen, der er mere ny herinde, eventuelt kan synes, det var

lidt slemt og lidt revolutionært i hans øren, kan man måske tilgive ham, men det er således, at vi sidder her med ét eneste formål, nemlig hele tiden at bryde de gældende love for at lave dem bedre og få lavet en bedre lovgivningstilstand.

Hr. Bollmanns misforståelse lå nede på det mindre væsentlige plan. Det var problemet om, hvorvidt jeg mente, at vi helt skulle have udryddet begrebet folketingsbeslutninger fra forretningsordenen. Det skal vi ikke, men vi skal bare være klar over, hvad der er forslag om at ændre i egentlig lovgivning, sådan som disse 7 forslag, som vi behandler her, fra venstresocialisterne er. Det er en uskik og en uting, som kun hører til i partier fra den bløde mellemvares triste område inden for dansk politik hen over midten, eller hvad det er, de plejer at kalde sig. Det er kun de mennesker, der kommer og siger, at det, der virkelig hører hjemme i klar og markant lovgivningstale, i stedet for skal indrettes som beslutninger. Folketingsbeslutninger kan have mening på mange felter, hvor man f. eks. vil gribe ind i regeringens administration, opfordre den til, for bare at nævne noget, i FN at virke for sproget esperanto eller i EF at virke for, at parlamentets hjemsted bliver Bruxelles, eller andre ting, som ikke er ændringer i selve den gældende lovgivning. Der hører folketingsbeslutninger hjemme. Derimod hører folketingsbeslutninger ikke hjemme på det område, som VSerne her befarer sig med. Her er der tale om, at det er lovgivningen, der skal ændres i, og derfor havde det været mere ligetil og mere tiltalende med lovforslag, i stedet for at VSerne i beslutningsform påkalder sig regeringens assistance, for det er jo faktisk det, en beslutning går ud på, at man gerne vil have regeringen som en slags vinkelskriver for at få gennemført sine synspunkter. Her er det, at VSerne skuffer mig, når de virkelig tror, at det er folk som den skatte- og afgiftsminister, vi har, eller andre, der skal føre pennen, når man virkelig skal udforme, hvad venstresocialisterne mener, når man føler sig så forbrødet med ham, at man mener – og det er det, der ligger i at fremsætte dette som forslag til folketingsbeslutning – han nok vil være den, der bedre kan udtrykke venstresocialisternes tanker mere specifikt. Det er der altså kommet ud af, at venstresocialisterne har været herinde så længe. Kunne de dog

[Glistrup]

ikke, hvis de har andre tanker end skatte- og afgiftsministeren, fremsætte dem som egentlige lovforslag?

Men jeg går altså ned her som en skuffet mand. 3 har ikke forstået mig.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg må sige til hr. Glistrup, at jeg forstår ham stadig ikke. Hr. Glistrup plejer godt at kunne forme det danske sprog på forståelige og beskrivende måder, men de etymologiske bortforklaringer, hr. Glistrup er kommet med her omkring begrebet at bryde en lov, har altså ikke overbevist mig om, hvad det var, hr. Glistrup mente.

Jeg skal ikke gå ind i nogen lang diskussion med hr. Wilhjem. Det viser sig jo også, at det materiale, som vi skal diskutere på grundlag af, er noget, man udleverer til pressen, og jeg har først lige kunnet få fingre i det interessante skattecirkus, som hr. Wilhjem oprullede heroppefra, men en hurtig gennemgang viser da i hvert fald, at det er meget snævert stillet op.

I hr. Wilhelms beskrivelse af, hvordan man ved opsparing kan udvide sit forbrug kraftigt, glemmer hr. Wilhjem fuldstændigt, at der er flere mennesker, der er involveret i en sådan situation som den, der er beskrevet her, bl. a. at de lån, man optager, må forudsætte opsparing hos andre mennesker. Det er derfor for snævert at stille det op ved kun at betragte den enkelte skatteyder, som hr. Wilhjem gør her.

Så må jeg endnu en gang ligesom i mit første indlæg bede hr. Wilhjem om at undersøge sine kendsgerninger lidt grundigere. Hr. Wilhjem står heroppe og taler forarget om mulighederne for at afskrive på bindende kontrakt. Hvad om hr. Wilhjem lige prøvede at slå op, om det stadig er muligt at afskrive på bindende kontrakt, eller i hvert fald fandt ud af, hvor mange år det egentlig er siden den mulighed blev afskaffet?

Kallesøe (KF):

Hr. Wilhjem giver her et konkret eksempel, siger han, på afskrivning på bindende kontrakter. Den lov eksisterer overhovedet ikke i øjeblikket, så det er et eksempel, som overhovedet intet er værd.

Med hensyn til at drage landsretssagfører Kristian Mogensen ind i debatten synes jeg

ærlig talt, at hr. Wilhjem skulle læse den redegørelse, som Kristian Mogensen skrev i Berlingske Tidende den 11. marts 1978. Hvis man læser den igennem og i øvrigt læser den debat igennem, som hr. Wilhjem har haft med Kristian Mogensen, tror jeg nok, de fleste vil komme til det resultat, at hr. Wilhjem er på overordentlig gyngende grund.

Hr. Glistrups bemærkning om, at lov skal brydes, må, mener jeg, almindelige mennesker forstå sådan, at lov skal overtrædes, altså bryde i betydningen overtræde, ikke at man skal ændre lovgivningen. Jeg kan godt sige, at i det konservative folkeparti er vi af den opfattelse, at de love, der vedtages i dette ting, skal holdes.

Med hensyn til spørgsmålet, som hr. Wilhjem kom ind på, om, at afskrivningerne er steget – og han nævnte, at det skyldtes skatteunddragelser osv. – må jeg sige, at overtrædelse af skattelovgivningen kan finde sted i enkelte tilfælde, og så er der tale om, at man begår kriminalitet, men når fradragene er steget, skyldes det rent faktisk, at rentesatserne er steget, og at fradragene derfor bliver større. Man kan også se, at den helt store tyngde i fradragene skyldes folk, der netop har købt parcelhus og derfor har et betydeligt rentefradrag. Det er også et udtryk for deres skatteevne, så jeg mener, det er ganske rimeligt.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Først nogle ord om dette med fradrag. Jeg vil ikke komme ind på beslutningsforslag nr. B 16 om at gribe ind over for 3.000 kr.s fradraget. Det er blevet sagt heroppe – jeg kan desværre ikke huske, hvilken ordfører det var, men jeg synes, det var rigtigt – at dette er husmandsfradragene, man har grebet fat om, når det gælder 3.000 kr.s fradraget. Jeg tror, at gennemsnittet er et sted omkring de 1.500 kr. for alle skatteydere, der har mulighed for at få dette 3.000 kr.s fradrag, så det er ikke det helt store beløb, der findes på dette område. Men som sagt, der er nogle af dem, der er urimelige, og man må naturligvis se på dem.

Men der er én betragtning, jeg godt vil gøre gældende heroppefra, fordi det er, ligesom hr. Wilhjem deler indvendingerne op i to grupper. Den ene er, at da de fradrages i indtægten, før skatten beregnes, er det asoci-

[Bernhard Baunsgaard]

alt, fordi de mennesker, der har nemmest ved at klare det hele, får den største skatterabat, og de mennesker, der har sværest ved at klare det, får den mindste skatterabat. Skatterabatten for en stor indtægt er som bekendt ca. 70 pct. nu efter de sidste skatteforhøjelser, og skatterabatten for en almindelig folkepensionist ligger nede på ca. 40 pct. Den forskel kunne vi forholdsvis nemt afskaffe uden at gå til yderligheder mod nogen, og det burde vi hurtigt tage os sammen til at ordne. Men det får folketingset lejlighed til at tage stilling til i dette halvår inden sommer.

Så har hr. Wilhjelms derudover ret i, at der også er den forskel, at de, der har de store indtægter, selv om der var den samme skatterabat for alle, ville have den fordel, at de alligevel havde bedre råd end de små indkomster. Også derfor bør vi se på dem, men de bør sandelig sorteres og ikke afskaffes over en bank alle sammen.

Må jeg lige gentage med hensyn til dette med fradragene, at skatteministeren har fat i noget ganske andet væsentligt, når han taler om renter af privat gæld. Han kommer formentlig i den situation, som alle hans forgængere, at han ikke kan gøre det på den måde, som han har sagt. Derfor er jeg meget skeptisk ved det, og vi kan ikke igen tillade os at spille tiden med, at der skal nedsættes et udvalg til at nå til den konklusion, at man ikke kan gøre det.

Når det er så nødvendigt, er det, fordi bare for nogle få år siden var den beskattede del af de samlede indkomster i Danmark ca. 7 gange så stor som fradragene. Men efter de oplysninger, der er givet af ministeriet for skatter og afgifter, vil her i 1979 den beskattede del af indkomsterne kun være 3-4 gange så stor som de samlede fradrag. Det er klart, at den udvikling kan ikke fortsætte, så har vi snart taget livet af indkomstskatten på en helt anden måde end den, som hr. Glistrup forestiller sig.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 18 – det er dette med løbende at give skattemyndighederne orientering – sagde skatteministeren heroppefra, at han kunne henholde sig til, hvad han havde sagt. Men skatteministeren sagde blot, at man havde jo adgang til, når man bad om oplysning på navn, at få denne oplysning. Det er korrekt, men folketingets flertal skønnede – i dette store flertal var venstre jo sammen med socialdemokrati-

et og også andre – at det ikke var tilstrækkeligt over for de private. Hvordan kan man være sikker på, at det er tilstrækkeligt over for erhvervslivet, når det gælder disse oplysninger om valutatransaktionerne? Jeg vil gerne sige, at jeg falder ikke for dette gamle troldmandstrick, eller hvad det hedder, med, at her er en ting, som folketingset ikke har forstand på, og derfor skal man holde fingrene væk, ellers vil man ødelægge. Hvis der er saglige grunde til, at orienteringen skal ske løbende, vil jeg gerne have dem oplyst, ellers må jeg sige, at jeg synes, der her sker en urimelig forskelsbehandling af alle private skatteydere i dette land.

Hr. Wilhjelms siger, at hans parti sandelig heller ikke har den indstilling, at folk bør i gabestokken, når de kommer til at overtræde landets love. Det var vist omtrent sådan, indstillingen var, og det er jeg da glad for. Men så gjorde hr. Wilhjelms opmærksom på, at når der sker i og for sig ret uskyldige overtrædelser af den sociale bistandslov, så kommer de det, og så vil hr. Wilhjelms også have, det skal ske her.

Nu har hr. Wilhjelms med stor succes, synes jeg, adskillige gange gjort opmærksom på – var det ikke under boligdebatten? – at der var inkonsistens, for at bruge et fornemt ord, i boligministerens argumentation. Der er inkonsistens her. Hvis man er modstander af at sætte folk i gabestokken, fordi de kommer til at overtræde sociallovgivningen, skal vi ikke indføre det på skattelovgivningens område, så skal vi afskaffe det på sociallovgivningens område i stedet for.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige, at jeg helt kan tilslutte mig hr. Bernhard Baunsgaards sidste bemærkninger. Jeg synes, det var udmærket sagt.

Det er udelukkende for hr. Glistrups skyld, jeg er gået herop, da hr. Glistrup nu var så ked af det i dag. Ingen forstod hr. Glistrup. Nu vil jeg håbe, at hr. Glistrups kone forstår ham, i dag i al fald. Jeg må sige til hr. Glistrup, at nu forstår jeg ham, når han udlægger det på den måde. Så er vi helt enige. Vi vil da gerne være med til at ændre lovene, hvis det er det, der skal forstås ved ordene at bryde lovene. Det er ganske vist en ny terminologi i lovgivningsarbejdet, at vi, når vi æn-

[Arne Bjerregaard]

drer lovene, bryder dem. Men er det meningen, er vi da fuldstændig enige, og så vil jeg da også gå ud fra, at hr. Glistrup også mente noget andet, da han i sin tid sagde, at alle de, som søgte at unddrage sig beskatning, var at ligne ved sande patrioter.

Men kan vi i fællesskab ændre lovene, er vi da helt enige i, at det er det, vi sidder her for, og så kan hr. Glistrup gå hjem med glad sind, for så er han altså blevet forstået ret, da han prøvede at udtrykke sig ret.

Wilhjelm (VS):

Jeg havde åbenbart heller ikke forstået hr. Glistrup. Jeg vil da også indrømme, at f. eks. forstår jeg ikke, hvad det er at diske op med en galej.

Men til det indholdsmæssige i første runde. Jeg må da indrømme, at når man igen og igen fremfører, at man provokerede den 31. januar 1971 med sit nulkort og sit skattecirkus for at vise, at lovgivningen var forkert, og at det var en patriotisk gerning, så er det for mig at se inkonsistent – selv om hr. Glistrup begrundet det med, at han ønsker en anden løsning på det – at han konsekvent modsætter sig enhver ændring af skattelovgivningen, der skal umuliggøre lige præcis det skattecirkus, som hr. Glistrup ville provokere imod ved at vise sit nulkort.

Hr. Ellemann-Jensen havde fået kigget lidt på det konkrete eksempel, og så havde han den morsomme indvending, synes jeg, at hvis man går hen og låner 51.000 kr., er det ikke hele sandheden, for der er en anden, der har sparet dem op. Jeg venter at høre hr. Ellemann-Jensen komme med den gudbenådede argumentation, hver eneste gang vi skal snakke forbrugsbegrænsning, lånelofter osv. Der er overhovedet ingen grund til at lave lånelofter eller noget som helst. Lad folk dog låne til deres forbrug uden nogen som helst grænser, for hvis de låner 80.000 kr. et sted, er der en anden, der har sparet de 80.000 kr. op. Jeg synes, hr. Ellemann-Jensen plejer at være fornuftigere, end han var i dag. Er det ikke sådan, at i øjeblikket er det f. eks. en udlænding, der sparer op? Er det ikke sådan, at hr. Ellemann-Jensen så sent som i dag i dagspressen argumenterer hårdt for, at venstre skal stå enormt fast på dette med, at underskuddet skal begrænses til de 6½ mia kr.? Har det ikke lidt med forbrugsmulighederne

og låntagningen at gøre, at det kniber lidt med at få balance i disse tal? Og er det i øvrigt ikke sådan, at det pres på lånemarkedet, som f. eks. denne kapitalpension vil medvirke til, ikke nødvendigvis betyder en øget opsparing hos nogen anden, men derimod bare beslaglægger en opsparing, som ellers ville have kunnet stå til rådighed f. eks. for erhvervslån, byggelån, el. lign. til en lavere rente, når presset på dette lånemarked ikke var helt så stort?

Fra hr. Kallesø fik vi igen forargelsen over, at ekspertisen på fondsområdet, hr. Kristian Mogensen, overhovedet bliver nævnt. Det forstår jeg stadig væk ikke rigtig. Hr. Kallesø henviste til Kristian Mogensens indlæg den 11. marts 1978 i Berlingske Tidende. Det blev der faktisk også svaret på, og så hørte vi ikke mere. Der var positive urigtigheder i det indlæg, der blev svaret på, nu husker jeg ikke datoen, men ca. en uge efter.

Hr. Kallesø er forarget over, at vi taler om unddragelser, og siger, at én ting er omgåelse af skattelovgivningen, men dette er jo fradrag. Det, vi taler om i dag, er selvfølgelig kun de helt legale unddragelser. Det er derfor, vi foreslår, at loven ændres. Det har jeg prøvet at forklare både tidligere i dag, og når vi før har haft skatteforslag oppe. Det er ikke ulovligheder, vi taler om her, for så måtte man kræve kontrol, men der er tale om lovlige fradrag, og der er tale om fondsfiduser, og jeg vil kalde dem fiduser, selv om de er legale. Vi har påvist på de 14 sideres bemærkninger, eller hvor meget det nu er, at det er legalt, og vi har – det kan også være et svar til hr. Glistrup – ikke fremsat et lovforslag, men et beslutningsforslag. Men der er i slutningen af det, som er det mest komplicerede af dem alle sammen, opregnet præcis de 6–8 steder, hvor skattelovgivningen skal ændres, og på hvilken måde den skal ændres, hvis man skal stoppe for de fondsfiduser. Vi har også sagt, at når vi ikke fremsatte et lovforslag, men et beslutningsforslag, er det bl. a., fordi vi kan ikke være dødsikre på, at vi ikke har overset en enkelt lille ting i skattelovgivningen, som også burde med, og da har man en noget anden bistand i et ministerium, end man har i en folketingsgruppe på 5 medlemmer. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst blødt, som hr. Glistrup sagde det, i at komme med tingene som beslutningsforslag. Det er da

[Wilhelm]

ganske almindeligt, ikke kun når man ønsker en holdning til noget, men det er ganske almindeligt her i huset, at man siger: beslutning om, at regeringen fremsætter lovforslag i den og den retning og hensigt og med det og det indhold.

Jeg synes, at hr. Kallesøe kan være undskyldt for nogle af sine bemærkninger, fordi en af dem viste jo, at han faktisk ikke har læst teksten til i dag. Han begyndte at argumentere mod et forslag om forskudt regnskabsår; det er slet ikke til behandling, det er slet ikke med i denne buk, det var til behandling for 3 måneder siden.

Hr. Bernhard Baunsgaard, der mente, at jeg var inkonsistent med hensyn til gabestokken, vil jeg bare anbefale at læse bemærkningerne til det pågældende forslag om offentlighed om disse sager. Vi har ikke med ét ord argumenteret for, at fordi der er offentlighed om de små sociale bedragerier, bør der være det her, og vi vil meget gerne støtte, hvis hr. Bernhard Baunsgaard vil komme med initiativ til, at der ikke bliver gabestok i forbindelse med de små sociale bedragerier. Men vi har sagt, at hvis en offentlighed om tingene nogle steder havde en både rimelig og formodentlig præventiv virkning, ville det være på de store, bevidste skatteunddragelser. Og vi har sagt, at vi tror ikke på den vilkårlige afgørelse, heller ikke selv om skatteministeren siger, det er et politisk eller et folkevalgt organ. Men det er jo tit de politiske modstandere, som vi så det i en aktuel sag. Vi tror ikke meget på disse vilkårlige afgørelser om, hvad der er utilsigtet, og hvad der er tilsigtet. Her er tale om selskaber, der har den dyreste revisorbistand, som har hele skatteekspertisen, som har de dyre sagførere med deres skatteviden siddende på de betalte bestyrelsesposter. At det så skulle være utilsigtet og undskyldeligt og derfor hædeligt, tror vi altså ikke meget på. Men vi har ikke forbundet det på den måde, som hr. Bernhard Baunsgaard gjorde, og jeg vil gerne gentage, at vi skal meget gerne medvirke til at fjerne gabestokelementet i de andre dele af lovgivningen. Jeg er enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at dér er de uheldige.

Må jeg så også sige, hvad jeg ikke nåede før, til hr. Bernhard Baunsgaards eneste indvendning – ellers var der opslutning om ideerne i disse forslag – nemlig den om nr. B 17 om kapitalpensionen, at vi skulle huske på,

at der var visse kategorier, som havde det som en eneste mulighed for at lave en pensionsopsparing. Ja men prøv så at læse bemærkningerne. Hvad er det for en kategori fremfor nogen? Det er de offentligt ansatte, som enten på grund af den alder, de havde, da de kom ind i systemet, eller af andre grunde ikke har kunnet komme ind i en tjenestemandstilling eller i en overenskomst, der havde denne 5 plus 10 pct. pensionsopsparingsregel. Disse offentligt ansatte er lige præcis den kategori, hvor man kunne bruge hr. Bernhard Baunsgaards argument, og det er jeg i og for sig enig i. Jeg er stadig væk modstander af fradragene, men læg mærke til, at lige præcis disse offentligt ansatte er blevet undtaget fra muligheden ved et finansministerielt cirkulære.

Til allersidst: både hr. Ellemann-Jensen og hr. Kallesøe havde nogle morsomme bemærkninger om den med den bindende kontrakt, fordi loven ikke eksisterer mere. Jeg ved ikke, om det er faldet de herrer ind; at det kunne være grunden til, at vi ikke har stillet forslag på dette område. Jeg ved ikke, om de herrer lagde mærke til, at jeg ikke med et ord sagde, at det var en ordning, der stadig eksisterede, men nævnte – der ligger et konkret eksempel, og jeg håber egentlig, at det var medvirkende til, at ordningen blev afskaffet – at hvis man skal finde fiduserne, når de rigtig bliver udnyttet, så er det vores erfaring, at det er en god taktik at gå i fodsporene på ledende konservative. Dér kan man virkelig se dem udnyttet til det yderste. Det skete også med den lov, som jeg beskrev det, dengang den eksisterede.

(Kort bemærkning).

Ellemann-Jensen (V):

Jeg kan forstå på hr. Wilhelms sidste bemærkninger, at nu er vi altså midt i historietimen, hvor vi skal gennemgå fiduser, der eksisterede, og som vi har fået udryddet. Meget af det, som vi har fået trukket frem i dag, stammer åbenbart fra historiens verden.

Dette lille regneeksempel, denne svikmøllemodel, som venstresocialisterne har bragt ind i debatten i dag og har udleveret til pressen i en smuk opstilling, skal altså ikke have lov til at stå helt uimodsagt. Modellen er, at man låner 51.000 kr. i sit hus, man indskyder dem og man trækker renteutgiften fra. Sum-

[Ellemann-Jensen]

ma summarum: man får en samlet forøgelse af forbrugsmuligheden på 31.450 kr., og så skriver man: og andet er der i virkeligheden ikke sket. Man undlader fuldstændig at se på, hvad der er sket dér, hvor man låner de 51.000 kr. Hvordan er opsparingen påvirket dér? Hvad er der sket dér, hvor man betaler rente af dette lån? Hvad sker der af beskatning dér? Hvad sker der dér, hvor de 51.000 kr. bliver placeret? Hvordan påvirker det strømninger på kapitalmarkedet m. v.? Hvad sker der rent tidsmæssigt?

Det, der ligger bag en transaktion som den, der beskrives her, er jo, at der sker tidsmæssige forskydninger imellem forskellige menneskers forbrugsmuligheder, og det er det, der er humlen i det hele. Den person, der har indskudt de 51.000 kr., skal på et tidspunkt ud i fremtiden begynde at betale skat af noget afkast af de 51.000 kr. Nej, man har bare ganske fikst og elegant skåret alle disse udenomsværker væk. Man har koncentreret sig om det enkelte menneskes situation inden for et begrænset tidsrum, og det, man får ud af det, er en skattefidus.

(Kort bemærkning).

Kallesøe (KF):

Hr. Wilhjem hævder, at jeg ikke har læst på lektien, at det er et forslag, der har været behandlet for flere måneder siden, jeg har kommenteret. Det er det ikke. Det, der er til behandling i dag, er bl. a. beslutningsforslag nr. B 21, hvor der i bemærkningerne står:

»Som bl. a. Bonde Nielsen-sagen har vist, står de kommunale ligningsmyndigheder fuldstændig magtesløse over for forbundne selskaber og hovedaktionærer i sådanne, som bevidst tilslører deres indkomst- og formueforhold ved at anvende forskudt regnskabsår« osv., osv.

Jeg sagde blot, at der kunne være saglige grunde for, at man havde forskudt regnskabsår. Jeg forstår på de indlæg, hr. Wilhjem er kommet med, at vi mener noget forskelligt, når vi bruger ordene »unddragelser« og »fiduser«. Unddragelser opfatter jeg som noget, der er kriminelt. Hr. Wilhjem føler, at man godt kan lave unddragelser, når bare man benytter sig af loven. Jeg betragter ikke noget som en fidus, hvis det er fuldt legalt. Jeg forstår altså, at det er forskelligt sprog-

brug. Men jeg indrømmer, at jeg aldrig har været medlem af VS.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har ikke argumenteret med hr. Wilhjelm skriftlige bemærkninger, fordi der er brugt ordene: hvis f. eks. en arbejdsløs. Det, hr. Wilhjem sagde heroppefra – sådan opfattede jeg det – var, at når en arbejdsløs gør det, og det ofte af ukendskab, så bliver han hængt ud. Men når den anden gør det af ukendskab, så bliver han ikke hængt ud, og der bør være ligestilling. Dér mener jeg bare, at vi skal vende det om og sige, at når det er ukendskab i begge tilfælde, så skal de ikke hænges ud, men selvfølgelig skal det rettes.

Må jeg sige med hensyn til beslutningsforslag nr. B 17 – det er det, der handler om muligheden for at skaffe sig pension på anden vis – at jeg er fuldstændig klar over, at offentligt ansatte, der ikke har pension, er de eneste, der ikke kan benytte sig af adgangen til kapitalpension, og jeg synes, det er urimeligt. Men hvis vi fjerner adgangen, så er der én gruppe til, som bliver behandlet urimeligt, og det er de erhvervsdrivende, for det er som regel deres mulighed. Derfor bør vi se på alle disse regler, det er jeg helt enig med hr. Wilhjem i.

Nu kan man jo ikke nå alting i lobet af de fem minutter, vi har til at gennemgå så mange lovforslag – undskyld, den tid, vi har til det, er forlænget.

Så er der jo en anden overordnet betragtning, som jeg synes vi burde anvende på alle disse former for adgang til pension, også dem, der falder ind under 3.000 kr.s reglen. Det er, at siden vi i 1922 fik indført 3.000 kr.s fradraget, der dengang drejede sig om 400 kr., tror jeg det var, så er der jo altså sket det, at samfundet er gået over til fuld folkepension. Vi har taget hensyn til det, når det gælder tjenestemændenes pension, men vi har ikke taget hensyn til det, når det gælder reglerne for disses adgang til at fradrage under 3.000 kr.s reglen, og det burde vi tage op til en samlet vurdering. Men jeg er ikke enig i, at alt skal afskaffes, for det er, som det blev sagt her, og det var sådan et godt udtryk, jo et husmandsfradrag, vi er begyndt med, og det er jo ikke dem, vi skal ramle ud efter først.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregard (KrF):

Det er ikke for, at jeg skal stå op og forsvare venstresocialisterne, det kan de udmærket selv, men jeg synes nok, at jeg vil anholde hr. Ellemann-Jensens bemærkning om kapitalpensionen og de muligheder, man har dér, at det ikke har nogen betydning, fordi den, der låner pengene, låner kun de penge, som en anden har sparet op. Det kan jo lyde meget rigtigt, at sådan er det. Man kan ikke låne andre penge end dem, som en anden har sparet op. Men så synes jeg nok, det er lidt mærkeligt, at hr. Ellemann-Jensens egen skatte- og afgiftsminister prøver på at fjerne rentefradraget for privat gæld. Hvorfor gør man det? Simpelt hen fordi, som det allerede er sagt, det jo ikke er mennesker i Danmark, der har sparet dem op, det er jo mennesker i udlandet, der har sparet dem op. Og så får vi skam ikke den fordel, at man bare bytter og udskyder.

Det er jo det, der er vores alvorlige problem i øjeblikket, at vi låner pengene til forbrug, især privatforbrug, og så siger vi til vores kære erhvervsliv: ja, nu har vi altså brugt alle disse penge, som private har sparet op; så må I gå ud på lånemarkedet uden for landets grænser. Det er vi da nødt til at have med i vores betragtninger. Vil man påstå, at lånoptagelsen ikke har nogen betydning for øgningen af det private forbrug i den nuværende situation, ja men hvad i al vide verden vil man så begynde at beskæftige sig med rentefradragsproblematikken for?

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS).

Det er kun to ting.

Først til hr. Kallesøe. Det er rigtigt, at der i bemærkningerne til forslag nr. B 21 står dette med forskudt regnskabsår. Jeg tænkte på, at den debat egentlig hørte hjemme under det forslag, vi havde fremme for tre måneder siden, men hr. Kallesøe har da fuldstændig ret i, at når vi også nævner det i bemærkningerne, er han i sin gode ret til at tale om det. Jeg vil da gerne trække udtalelsen om, at han ikke havde læst på lektien, tilbage.

Det andet er til hr. Ellemann-Jensen. Det er en fuldstændig fantastisk argumentation,

hr. Ellemann-Jensen har været oppe med her. Jeg mener, at hr. Arne Bjerregaard har ganske ret i, at der ingen grund var til at interessere sig overhovedet for alle disse fradrags- og låneproblemer osv., hvis hr. Ellemann-Jensen havde ret. Der var ingen grund til at bekymre sig, om så ejendomsværdierne steg med 300 pct. om året og belåningsmulighederne steg i tilsvarende omfang, for der kunne jo ikke lånes andet, end hvad andre sparede op. Vi kan ikke tage hele den diskussion her, og slet ikke nu ved de korte bemærkninger, men det, som i hvert fald vælter hr. Ellemann-Jensens argumentation, det er jo altså noget med, at det måske var i udlandet, der blev sparet op. Og det er jo altså noget med, at hr. Ellemann-Jensens parti lægger enorm vægt på, at man ikke længere trækker mere, end der blev sparet op her i landet, når man låner, og derfor har forset sig på disse 6 1/2 mia kr., som skal være grænsen for betalingsbalancen.

Det hænger ikke sammen, og det ville være fuldstændig overflødigt at interessere sig for de ting omkring fradrag og omkring inflationsgevinster og omkring belåningsmuligheder, som ellers interesserer hr. Ellemann-Jensen og venstre, hvis den argumentation, han her bragte til torvs, holdt nogen som helst steder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Erlendsson):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Under henvisning til § 5 i lov nr. 195 af 8. juni 1966 om bygningsfredning har miljøministeriet med skrivelse af 28. december 1978

[Første næstformand]

fremsendt en fortegnelse over fredede bygninger. Eksemplarer af fortegnelsen er fremlagt i meddelelsescentralen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Det energipolitiske udvalg (16/12 78):

Udtræder: Ole Andersen

Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Erhvervsudvalget (16/12 78):

Udtræder: Ole Andersen

Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Kirkeudvalget (16/12 78):

Udtræder: Ole Andersen

Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Kulturudvalget (16/12 78):

Udtræder: Ole Andersen

Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Landbrugs- og fiskeriudv. (16/12 78):

Udtræder: Ole Andersen

Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Miljø- og planlægningsudv. (16/12 78):

Udtræder: Ole Andersen

Ny stedf.: Dorte Bennedsen

Det politisk-økonomiske udv. (16/12 78):

Udtræder: J. K. Hansen

Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Skatte- og afgiftsudvalget (19/12 78):

Udtræder: Flygaard

Nyt medlem: Hjortlund Christensen

Valutaudvalget (19/12 78):

Udtræder: Flygaard

Nyt medlem: Hjortlund Christensen

Boligudvalget (20/12 78):

Udtræder: Rehn

Nyt medlem: Kirsten Jacobsen

Kirkeudvalget (20/12 78):

Udtræder: Knud Lind

Ny stedf.: Nyborg

Kommunaludvalget (20/12 78):

Udtræder: H. C. Hansen

Nyt medlem: Kirsten Jacobsen

Udtræder: Knud Lind

Ny stedf.: Nyborg

Kulturudvalget (20/12 78):

Udtræder: Knud Lind

Ny stedf.: Nyborg

Socialudvalget (20/12 78):

Udtræder: Rehn

Ny stedf.: Lawaetz

Udtræder: Knud Lind

Ny stedf.: Nyborg

Uddannelsesudvalget (20/12 78):

Udtræder: Knud Lind

Ny stedf.: Nyborg

Udtræder: Rehn

Ny stedf.: Poulsen

Det udenrigspolitiske nævn (20/12 78):

Udtræder: Marinus Sørensen

Ny stedf.: Erik Andersen

Arbejdsmarkedsudvalget (5/1 79):

Udtræder: Lilli Gyldenkilde

Nyt medlem: Ole Henriksen

Forsvarsudvalget (5/1 79):

Udtræder: Margrete Auken

Ny stedf.: Ole Henriksen

Kirkeudvalget (5/1 79):

Udtræder: Margrete Auken

Ny stedf.: Alfred Andersen

Kulturudvalget (5/1 79):

Udtræder: Margrete Auken

Nyt medl.: Ole Henriksen

Miljø- og planlægningsudv. (5/1 79):

Udtræder: Margrete Auken

Ny stedf.: Alfred Andersen

Udv. om offentlige arbejder (5/1 79):

Udtræder: Margrete Auken

Nyt medlem: Ole Henriksen

Udenrigsudvalget (5/1 79):

[Første næstformand]

Udtræder: Bjørn Poulsen
 Ny stedf.: Lilli Gyldenkilde

Det politisk-økonomiske udv. (8/1 79):

Udtræder: Waldorff
 Nyt medlem: Wilhjelm
 Udtræder: Dorte Bennedsen
 Nyt medlem: Hjortnæs
 Udtræder: Hjortnæs
 Ny stedf.: J. K. Hansen

Uddannelsesudvalget (8/1 79):

Udtræder: Tove Lindbo Larsen
 Nyt medlem: Ritt Bjerregaard
 Udtræder: Møller Andersen
 Ny stedf.: Tove Lindbo Larsen

Udv. ang. videnskabelig forskning (8/1 79):

Udtræder: Poul Nielson
 Nyt medlem: Ritt Bjerregaard

Det energipolitiske udv. (8/1 79):

Udtræder: Dorte Bennedsen
 Nyt medlem: Ritt Bjerregaard

Erhvervsudvalget (8/1 79):

Udtræder: Dorte Bennedsen
 Nyt medlem: Ritt Bjerregaard

Kirkeudvalget (8/1 79):

Udtræder: Dorte Bennedsen
 Nyt medlem: Ritt Bjerregaard
 Udtræder: Poul Mortensen
 Nyt medlem: Drejer

Kulturudvalget (8/1 79):

Udtræder: Dorte Bennedsen
 Nyt medlem: Ritt Bjerregaard

Landbrugs- og fiskeriudv. (8/1 79):

Udtræder: Dorte Bennedsen
 Nyt medlem: Tove Lindbo Larsen
 Udtræder: Poul Mortensen
 Nyt medlem: Drejer

Miljø- og planlægningsudv. (8/1 79):

Udtræder: Dorte Bennedsen
 Ny stedf.: Ritt Bjerregaard

Kommunaludvalget (8/1 79):

Udtræder: Poul Mortensen
 Nyt medlem: Drejer

Skatte- og afgiftsudvalget (8/1 79):

Udtræder: Poul Mortensen
 Nyt medlem: Drejer

§ 71-udvalget (8/1 79):

Udtræder: Poul Mortensen
 Nyt medlem: Drejer

Retsudvalget (9/1 79):

Udtræder: Rehn
 Nyt medlem: Kirsten Jacobsen

Retsudvalget (10/1 79):

Udtræder: Tyroll
 Ny stedf.: Wilhjelm

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 11. januar, kl. 13.30.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden, idet jeg kan oplyse, at det på grund af sygdom blandt ministrene har været nødvendigt at ændre ugeplanen.

Mødet hævet kl. 17.41.